

HET VLEES IS HAAR

Philip Hoorne

INHOUD

Reverse	7
De Vlaamse Midas D.	11
De pijnlijke warmte van een Cor Ria Leeman	13
The Shaver Blades	21
Gangbang Franky	25
Paranormale haven	31
Over allochtone schrijvers en mijn bezoek aan Pater Leman	33
Erwtjes	39
Kikkerdril	43
Bloedig verhaal	47
Hoe de dakgoot van Kees Kloefkapper hersteld raakte	57
Dat heet dan gelukkig zijn	61
Het medisch onderzoek	79
Colofon	

'De do do do de da da da
Is all I want to say to you'

The Police

REVERSE

Ik woon in Wevelgem, een uit zijn voegen gebarsten dorp aan de Leie, waar in een nog niet zo ver verleden de vlasnijverheid welig bloeide. De gemeente ook alwaar Eugène Vanneste ongeveer een halve eeuw geleden het linnen condoom uitvond. Zijn dochter Marie, bijzonder opgezet met de uitvinding van haar vader, wilde het attribuut koste wat kost als eerste uittesten, en liet zich bezwangeren door Mon de Mongool, echte naam Leopold Stragier, maar iedereen, zelfs zijn eigen moeder, noemde hem Mon de Mongool. Mon had het in zijn hele leven nog nooit met een echte vrouw gedaan, wel al eens met twee kippen tegelijkertijd, een pony die bij dageraad een ezel bleek te zijn en zijn onafscheidelijke linnen opblaaspop, eveneens een uitvinding van zijn toekomstige schoonvader. Zot van opwinding schoot Mon een halve emmer zaad tot diep in de met vetreepjes omzwachtelde buik van Marie, enig kind van vlashandelaar en uitvinder Eugène Vanneste, die eerder ook al de linnen schroevendraaier en het linnen koersstuur had ontwikkeld, allebei zonder noemenswaardig succes.

Omdat papa Vanneste de linnen abortuspil niet op tijd klaar kreeg, werd zeven en een halve maand later de kleine Sus Stragier geboren, een kwetsbaar hoopje mens dat voortijdig de baarmoeder verliet omdat het dringend en ongeremd, net zoals zijn vader, van het echte leven wilde proeven. Alras groeide de premature Sus op tot een bijdehante uk die altijd en overal met twee woorden sprak: kaka pipi (wijzend op zijn volgescheten pamper), vuile teef (wijzend naar zijn moeder), syndroom down (zijn vader) en

siliconen siliconen (wijzend naar de ene en dan naar de andere borst van de buurvrouw die elke woensdagmiddag op de koffie kwam).

Twee decennia later, na werkelijk briljante studies, werd Sus tot priester gewijd en aangesteld als pastoor van de Notre Dame Blanche Pistache en Straciatella-parochie te Wortegem-Petegem, alwaar hij op een onbewaakt moment trouwde met Xena, de gebochelde kosteres, die nog geen jaar later een tweeling op de wereld zette.

‘Hé, W817,’ mompelde Sus toen hij op een avond zijn kroost in hun wiegjes neervlijde, in zijn gemompel een subtiële verwijzing leggend naar zijn favoriete tv-soap. ‘Ik ben een priester en heb in die hoedanigheid gekozen voor het celibaat. Die vrouw, die tweeling, dat mag niet. Dit is fout, en wel goed fout!’ Met de typische vastberadenheid van Gods gezant op aarde, stapte Eerwaarde Heer Stragier naar zijn werkkamer en startte de pc, een Olivetti 666 die hij van tussenpaus Wilfried Pius de Voorlaatste had gekregen voor zijn derde plaats op het Wereldkampioenschap Hosties Breken Met Eén Hand, en tot nu toe alleen maar had gebruikt voor enkele online duivelsuitdrijvingen. Hij opende het programma Glasramen XP Clerical, bewoog zijn muis-cursor naar de standaard werkbalk en klikte op de reverse-knop. Vanuit de woonkamer weerklonk een luide gil.

‘Yes!’ gromde Sus en hij maakte het universele Yes-gebaar: op één knie vallen en als een machinist aan het koordje van een denkbeeldige stoomfluit snokken.

Sus haastte zich naar de living, zag dat het goed was en prees Gods software. Met een druk op de knop ‘Ongedaan Maken’ had hij één van de tweelingen terug in Xena’s buik gefloept. Hij beval haar mee te komen naar zijn bureau.

Daar drukte hij nog een keer op de toets met het blauwe pijltje, waarna de tweede boreling ook in zijn moeder verdween. Xena kantelde bijna van de last die ze moest torsen, maar gelukkig zorgde haar bochel voor voldoende tegengewicht. Nog een muisklik en ook de buik verdween. Hé, dit is leuk, dacht Sus en wederom klikte hij. De bult op de rug van zijn echtgenote was ineens nergens meer te bespeuren. Er verscheen een glimlach op haar gezicht, die Sus in een fractie van een seconde moeilijk kon beoordelen, want met de volgende muisklik ging zijn echtgenote in rook op.

Sus vond het zo wel genoeg geweest. Hij knielde en vroeg de Heer om vergiffenis voor zijn zonden. Een vreemde tinteling aan zijn scrotum sterkte hem in de overtuiging dat de Heer zijn smeekbede had verhoord.

Hij trok zijn groene loden aan, verliet de pastorie, die hem ineens veel te ruim leek, en wandelde in de richting van de Notre Dame Blanche Pistache en Straciatella-kerk alwaar hij een kaars zoude branden voor de Schepper, die neemt en geeft, maar altijd rechtvaardig is.

DE VLAAMSE MIDAS D.

Korte tijd geleden ontdekte ik het oeuvre van de Vlaamse schrijver Eddy Van Rijmenam, geen sant in eigen land en al helemaal niet in andere landen. Kent u deze literaire wonderknaap? Ik durf haast te wedden van niet. Wel, Eddy van Rijmenam, pseudoniem van Albertus van Bonheiden, is de auteur van de botanische bestsellers *Bespoten sla*, ik kan het niet langer verkroppen, *Tomaten kweken zonder zelf een rode kop te krijgen* en *Het recht van de banaan om krom te zijn*, alledrie prominent in mijn boekenkast aanwezig. De tuiniersgidsen van Van Rijmenam onderscheiden zich van andere boeken in het genre door de pseudo-relativerende toon waaraan hij het tuinieren blootstelt. Eén van Van Rijmenams adviezen luidt: 'Bij de keuze van een woonplaats, kan het geen kwaad zijn in de buurt van een groetenzaak te vestigen, just in case.' Just in case, het staat er echt. Hij had ook kunnen schrijven 'u weet maar nooit' of 'voor het geval u van uw moestuintje een Tsjernobyl maakt', maar op pagina 281 van *Bespoten sla*, ik kan het niet langer verkroppen gebruikt hij wel degelijk en geheel achteloos het Engelse just in case. Van Rijmenam is immers de mening toegedaan dat de moderne tuinder niet langer een bejaarde keuterboer op klompen is, maar een hoogopgeleide, minimum vier talen sprekende yuppie, die de stress van zijn drukke baan in de richting van de aardkern tracht te kanaliseren, door met spade en schop de aardkorst te lijf te gaan.

Dat de toepassing van de wetten der hortologie ook effectief leidt tot het oogsten van eetbare resultaten, is in de filosofie van Eddy Van Rijmenam geheel bijkomstig.

De leer van deze toch wel miskende non-fictieauteur wordt trouwens gretig toegepast in de psychiatrie. Geef een geestesgestoorde een pen en een blad papier, of beter, een computer met muis en klavier, en de kans is aanzienlijk dat hij helemaal door het lint gaat, eenvoudigweg omdat hij niet goed weet hoe hij met de aangereikte tuigen overweg moet. Geef hem een lapje grond en wat landbouwgereedschap en zijn toestand zal verbeteren of in het slechtste geval stabiel blijven.

‘Om het onoordeelkundige gebruik van het gereedschap te vermijden, matigt u best het aantal patiënten per are gronds,’ voegt Van Rijmenam er fijntjes aan toe in de slotparagraaf van het hoofdstuk Spitten, harken en hakken, zet de gekte in uw hoofd te kakken uit het al eerder geciteerde werk Bespoten sla, ik kan het niet langer verkroppen.

Af en toe wordt naar Eddy Van Rijmenam verwezen als de Vlaamse Midas Dekkers. Vraag naar zijn boeken in de betere boekhandel of bibliotheek.

DE PIJNLIJKE WARMTE VAN EEN COR RIA LEEMAN

Toen ik de wonderlijke vaardigheid die lezen heet onder de knie begon te krijgen, zocht ik rusteloos naar voer om mijn immer knagende leeshonger te stillen. Thuis viel er op dat vlak weinig te rapen en mijn schoolboekjes waren niet echt spannende lectuur. Op zekere dag in het tweede leerjaar kregen alle leerlingen van de directeur een oranje kaart. Bovenaan stond in grote drukletters GEMEENTELIJKE OPENBARE BIBLIOTHEEK WEVELGEM, eronder naam, voornaam, adres en lidnummer. Het onderste luik van de kaart en de gehele ommezijde waren in kleine vakjes verdeeld. De gegevens op de voorzijde werden door mijnheer Vandevenne, de immer ernstig boven zijn bril loensende bibliothecaris, bij het eerste bibliotheekbezoek op de lidkaart ingevuld. Telkens je boeken ontleende, sloeg hij op de kaart een datumstempel, rij na rij. Helemaal onderaan op de voorkant stond in schuine letters vermeld dat de maximale uitleentermijn één maand bedroeg. Ik kon me moeilijk voorstellen dat iemand maar één keer per maand de bibliotheek bezocht. Minstens tweemaal in de week, meestal op woensdag en zaterdag, trok ik naar het statige herenhuis in de Hoogstraat, waar de bieb was ondergebracht, om er een verse stapel Rode Ridders, Arendsogen en Pietje Pukken bijeen te zoeken. Heerlijk vond ik het de rijen af te lopen en enkel voortgaand op titel of kaft te beslissen welke boeken ik mee naar huis zou nemen en welke nog even moesten wachten, want je mocht er niet meer dan acht tegelijkertijd ontlenen. Al gauw werd het moeilijk om avonturen van mijn helden te vinden die ik nog niet had verslonden. Bijzonder groot was dan ook het alsmaar zeldzamer wordende genot te

stuitten op een nummer dat ik al zo lang wilde bemachtigen, maar dat telkens aan andere kinderen bleek uitgeleend.

Ach, bibliotheken, kathedralen van intellectueel genot! Mocht de Minister van Cultuur morgen beslissen alle kerken om te bouwen tot openbare bibliotheken, ik zou met veel plezier mijn werkmansplunje aantrekken en een trommeltje cement helpen draaien.

Eens de verbouwingen voltooid, start de overheid toch maar best met een grootscheepse voorlichtingscampagne om het nut van deze instellingen toe te lichten, want er zijn nog altijd lui die niet snappen waar ze toe dienen. Dit ervoer ik vorige week toen ik Mario Bonte tegen het lijf liep net op het moment dat hij twee vuilniszakken van voor mijn gevel weggriste. Niet dat Mario in mijn afval snuistert, helemaal niet. Hij werkt bij de huisvuilophaaldienst, halftime, alleen de onpare huisnummers.

‘Weet je nog, Phil, hoe we vroeger in dat oude huis met al die boekenrekken afspraakjes regelden met de grietjes?’ begon Mario een eind nostalgisch weg te zeiken.

‘En of, Mario, en of. Wist je trouwens dat men enkele jaren geleden de bibliotheek heeft overgebracht naar een paviljoen in het park? Naar het schijnt speelt het geflikflooi zich nu niet meer af tussen de boekenrekken, maar in het struikgewas.’

‘Wist ik niet, het park ligt niet op mijn route. Man, dat waren nog eens tijden. Ik nam de meiden altijd mee naar de afdeling met de blauwe stip, voor kinderen van 8 tot 12 jaar. Ha, alsof broekventjes van die leeftijd al verstand hebben van zo’n dingen. Ooit stond ik daar wat aan Marleentje, de dochter van de melkboer, te prutsen, toen

mijn buurjongetje wat tussen de rekken kwam lummelen met een papiertje in zijn hand. Wat moet je, Lode, snauwde ik hem toe. Een boek, piepte hij. Ik nam het eerste het beste boek van achter Marleentjes rug en keilde het naar zijn kop, recht boven zijn oog. Daar heb je je boek, en nu wegwezen, jij viespeuk, schreeuwde ik. Nooit meer last gehad van die geperverteerde gluurder. Om naar die apen te gooien, daar waren die boeken uitermate geschikt voor, maar voor de rest heb ik nooit begrepen wat die daar stonden te doen. Een stevige volle wand, daar hadden we nog eens kunnen tegen leunen met zo'n mokkel in onze armen, hadden we tenminste wat steun gehad, maar die mufte, stinkende boeken... neen, handig was het niet.'

Mario sprong achter op de vuilniswagen en salueerde in mijn richting. Heel even moest ik de neiging onderdrukken deze exponent van het klootjesvolk een zetje te geven zodat hij door het wegrijdende gevaarte verzwolgen zou worden.

Het klootjesvolk, leer het mij kennen. Wist u, geachte lezer, dat ik zelf uit een milieu kom waar men denkt dat cultuur niet verder reikt dan het smoelwerk van Jacques Vermeire of de toogzweer van wijlen André Hazes. Nog nooit heb ik mijn vader of moeder met een boek in hun pollen gezien, als ik hun spaarboekje en de telefoongids even buiten beschouwing laat. Meer zelfs, mijn ouders waren exquisite boekenhaters. Voor mijn eerste communie kreeg ik van mijn suikertante een prachtig geïllustreerd naslagwerk cadeau. De 100 grootste uitvindingen van de 20ste eeuw, luidde de titel. Toen ik op een middag thuiskwam van school stelde ik tot mijn afgrijzen vast dat mijn moeder het tot een 90-tal uitvindingen had gereduceerd. De middelste

bladen lagen opgevouwen op de keukentafel onder een berg aardappelschillen.

‘Er was even niets anders’, zei ze toen ik haar huilend toeschreeuwde wat dit te betekenen had.

‘Ma,’ riep ik uit, ‘had dan een oude krant of het reclaimedrukwerk genomen.’

‘Die oude kranten verkopen we aan de voddendhandelaar, dat weet je maar al te goed. Denk je misschien dat het geld op onze rug groeit. En uit de reclaimedrukwerken moet ik nog de kortingbonnen knippen,’ gilte ze opgewonden.

Neen, het leven als kleine intellectueel was geen pretje. Ik kon nooit zomaar een boek in huis laten rondslingeren. Zonder verpinken knipte mijn vader het tot velletjes wcpapier of hij gebruikte het als vloerbedekking in zijn volière. Maar het liefst van al stak hij er de kachel mee aan. Daar kon mijn vader enorm van genieten. Het mocht zomer zijn en 35 graden warm, speciaal om van een boek af te zijn, ontstak hij dan de stoof.

‘35 graden of 40, what difference does it make,’ zei hij, maar dan wel in ‘t West-Vlaams, want mijn vader kende geen gebenedijd woord Engels. Zowat de halve jeugdboekenverzameling van de Wevelgemse bibliotheek moet door onze schoorsteen zijn gepasseerd.

Op een dag gebeurde het onvermijdelijke. Ik werd bij Vandevenne geroepen die er mij op wees dat ik nog stapels boeken moest terugbrengen. Gespeeld vriendelijk zei de rijzige bibliothecaris dat hij mijn leesdrift en hang naar kennis wist te appreciëren, maar dat er nog andere kinderen in de gemeente waren, die zich ook wel eens in een boekje wilden verdiepen. ‘Drie dagen krijg je, mijn beste vriend, om al die ontleende boeken terug te brengen,’ klonk

het plots iets grimmiger. 'Vraag desnoods aan je vader of hij een lichte bestelwagen huurt, dan is de klus met enkele keren heen en weer rijden zo geklaard. Als je dit met je fiets moet afhandelen, duurt het nog eeuwen voor de rekken terug gevuld zijn. Begrepen, joch? Eruit nu, en onthoud wat ik je gezegd heb, drie dagen, geen minuut langer.'

Even wou ik hem alles vertellen, maar de schaamte was zo groot dat ik geen woord over mijn lippen kreeg. Ik had met het grootste gemak kunnen vertellen dat mijn vader dronk, dat hij er een half dozijn minnaressen op na hield, dat hij blauw ondergoed droeg - was ook zo - maar niet dat mijn bloedeigen pa boeken scheurde en verbrandde. Dat leek mij in de tijd dat incest en pedofilie nog heel obscure begrippen waren zowat het ergst denkbare misdrijf dat een mens kon plegen.

De vierde dag na Vandevennes ultimatum ontving ik thuis een brief waarin stond dat een schadeclaim zou worden opgemaakt en dat ik voor onbepaalde duur de toegang tot de Gemeentelijke Openbare Bibliotheek Wevelgem werd ontzegd, en dat deze maatregel met onmiddellijke ingang werd uitgebreid tot alle andere koninklijke, gewestelijke, provinciale, regionale, stedelijke en gemeentelijke openbare bibliotheken binnen de Europese Unie, toen nog de E.E.G., gelukkig met minder lidstaten dan tegenwoordig, hoewel, wat donderde het, wij gingen toch nooit op reis. Tot overmaat van ramp hingen binnen de kortste keren in alle bibliotheken van Vlaanderen reuzengrote posters met mijn beeltenis en daaronder de volgende tekst: 'Leen een boek uit aan een blinde, leen een boek uit aan een pitbullterriër, maar leen nooit een boek uit aan deze jongen.'

Indien ik kort daarop Tamara niet had leren kennen, was ik waarschijnlijk voor de rest van mijn leven van boeken verstoken gebleven. Tamara werkte deeltijds in de bibliotheek. Ze was de dochter van de gemeentesecretaris en heel wat ouder dan ik. Elke namiddag zat ze aan de balie van de audiovisuele afdeling die toen nog discotheek heette. Het audiovisuele bestand bevatte twee LP's van de Beatles, één van de Rolling Stones en alle platen van James Last. De hiërarchie in de popmuziek moet gerespecteerd worden, zei Vandevenne altijd. Die stelling huldigde hij ook voor de literatuur, vandaar dat er in de hele bieb geen enkel boek van Hugo Claus te vinden was. Druk had Tamara het niet met die twintig platen, en de zaak van de niet teruggebrachte boeken intrigeerde haar. Ze begon zich warempel voor mij te interesseren en we begonnen een heuse relatie. Meisjes met zo'n exotische naam waren zeldzaam in die tijd, dus mocht je een kans op verkering met zo'n Tamaraatje niet laten schieten.

Toen ze na lang aandringen de ware toedracht over het mysterie van de verdwenen boeken ontdekte, bracht ze die op mijn vraag discreet ter sprake bij Vandevenne. Dankzij haar mocht ik de bibliotheek terug binnen. In allerijl werden mijn posters verwijderd en in de plaats daarvan kwamen er affiches met een robottekening van mijn ouders. Die droegen het veelzeggende opschrift: 'Boekenverbranding is het ergste wat er bestaat, ach, waren deze mensen maar ordinaire moordenaars.' Weinig subtiel, maar Vandevenne bediende zich al van oneliners nog voor dat woord was uitgevonden. Niet voor niets noemde men hem de Wevelgemse Louis Tobback, en dat had niets met zijn politieke kleur te maken, want Vandevenne was flaminganter dan een roedel

Vlaamse leeuwen dat op 11 juli een snipperdagje doorbrengt in de IJzertoren.

Wat er verder gebeurde? Tamara volgde een opleiding als maatschappelijk assistent en koos als studieobject voor haar scriptie de boekenhaat van mijn ouders. In het besluit stond te lezen dat die meer als slachtoffer dan als dader gezien moesten worden. Ze haalde zwaar uit naar de Belgische overheid omdat die geen gepaste hulpopvang inrichtte voor mensen die lijden aan boekenfobie. Tijdens de interviews die ze in mijn ouderlijk huis afnam, was ze heel erg close geworden met mijn vader, en enkele weken na haar afstuderen muisden ze er samen vanonder naar een onbekende bestemming. Mijn moeder, gek van verdriet, begon haar memoires te schrijven, maar omdat ze de volgeschreven vellen elke middag gebruikte om er de patatten op te schillen, kwam haar literaire carrière niet echt van de grond. En ik ontving dagelijks stijlvolle brieven van bibliotheken uit alle Europese lidstaten met de beleefde mededeling dat ik terug hun boekjes mocht ontlene.

Zoveel jaren later probeer ik die zwarte bladzijde definitief uit mijn levensboek te scheuren door mezelf voor te houden dat ik, als product van het klootjesvolk, al bij al toch nog goed ben terechtgekomen. Alle omstandigheden in acht genomen durf ik te beweren dat de herinnering aan mijn barbaarse jeugd elke dag een beetje meer vervaagt, en dat ik bijna geheel ben ontsnapt uit het milieu waarin ik ben opgegroeid. Een milieu dat zo kloot was dat je mijn vaders ballen kon zien hangen als hij even een broekspijp omhoog schoof; zo kloot dat, indien je mijn vaders balzak eraf had gesneden, hij een week later alweer zou zijn aange-

groeid. Trauma's, o, wat heb ik trauma's gehad, en niet alleen het boekentrauma. Zo'n ongelukkige jeugd, dat maken ze tegenwoordig niet meer. Tegenwoordig vinden kinderen al dat ze een ongelukkige jeugd hebben als ze met hun ouders op reis gaan naar Zuid-Frankrijk in plaats van naar Kenia of de Dominicaanse Republiek. De jongelui van tegenwoordig denken dat ze verwaarloosd worden als er hen eens een middag geen soep, voorgerecht, sorbet, hoofdgerecht en dessertenbuffet wordt opgediend. Maar ik, o wat was ik ongelukkig telkens er een René Swartenbroeckx of Cor Ria Leeman de woonkamer verwarmde en ik, tussen mijn ouders in gezeten, verplicht werd te kijken naar Hoger Lager, een spelprogramma op de toenmalige BRT, dat qua debiliteitsgehalte zijn tijd ver vooruit was. O, wat was ik ongelukkig toen ik op zondagavond vervuld van walging moest kijken naar De Paradijsvogels, kring-spierversnauwend drama van eigen bodem, zo kut dat het hele huis ervan stonk en ik me voortdurend afvroeg of mijn moeder die ochtend wel een onderbroek had aangetrokken, en zo ja, een schone.

Ik ben nu even oud als mijn ouders toen. Mijn moeder leeft al jaren in een psychiatrisch verzorgingstehuis, waar ze wegwijnt als een onverzorgde plant. Wat er met mijn vader en Tamara is gebeurd weet ik niet. Het interesseert me nauwelijks. Mijn vader had wellicht liever een analfabete hufter à la Mario Bonte als zijn enige zoon gehad, maar ik ben nu eenmaal wie ik ben. Het spijt me, vader. Sorry ma. Soms kan ik toch zo moeilijk geloven dat ik uit jullie zaad en ei ontsproten ben, maar het is niet anders. Ja toch?

THE SHAVER BLADES

Vijfentwintig jaar geleden was ik een niet onbegenadigde triangelspeler in een plaatselijk hardrockbandje, The Shaver Blades. Ik kocht mijn triangels per tien in de muziekwinkel van Bas Trom, een Nederlandse inwijkeling wiens zoon Thomas bij de Blades xylofoon speelde. Een Nederlander in het zuiden van Vlaanderen, dat was nogal een evenement in die tijd. Alle meisjes waren dol op Thomas - 'Hij praat zo leuk.' - niettegenstaande hij een varkenssnoet had zoals Johnny Heitinga, maar ook dat vonden de meiden enig - 'Hij heeft zo'n leuke varkenssnoet zoals Johnny Heitinga.' Neen, dit moet een onjuiste herinnering zijn, want Heitinga was nog niet geboren, laat staan dat hij al bij Ajax tegen ballen trapte.

In de seventies en de vroege eighties waren de Vlaamse meisjes niet zo verstandig. Het ene meisje na het andere viel op de verkeerde partner - Thomas Trom bijvoorbeeld was een eersteklas klootzak - wat het aantal echtscheidingen van het voorbije decennium verklaart. Tegenwoordig is het in om op een neger, moslim of eskimo verliefd te worden. Zij zijn de Nederlanders van de 21ste eeuw. Als al je vriendinnen een wit vriendje hebben, is het bon ton om met iets anders uit te pakken. Vlaamse meisjes houden nogal van uiterlijkheden, maar of hen dat gelukkig maakt is zeer de vraag. Ik hou niet zo van uiterlijkheden, wel van geluk. Als ik moet kiezen tussen uiterlijkheden en geluk is de keuze snel gemaakt. Maar dat weet het gemiddelde Vlaamse bakvisje natuurlijk (nog) niet. Dat zal pas goed tot haar doordringen als haar allochtone echtgenoot hun kroost naar Malawi, Iran of Groenland ontvoert. Dan zingen die

truttemiekes wel een toontje lager. Meestal schrijven ze zich dan in als kandidate voor Boer zkt. Vrouw of iets van die strekking. Dan is een gezonde Vlaamse bink ineens wel goed genoeg, met of zonder bloemkooloren. Hij mag zich door het leven bewegen in een niet meer te verdrijven aura van varkensdrek of kippenstront. Opeens kan het hen allemaal geen fluit meer schelen.

Ik dwaal af. Ik kocht mijn triangels dus per tien in de muziekwinkel van Bas Trom, de vader van onze xylofonist Thomas Trom. Dat kwam omdat ik nogal wat instrumenten nodig had. Op het einde van elk optreden, meestal na de bisnummers God save king Baldwin, Anarchy in Flanders Fields en No Friture, een protestsong tegen het gedwongen opdoeken van de frituur van Schele Willy op de Grote Markt van Menen, hief ik mijn triangel theatraal boven mijn hoofd om die vervolgens met volle kracht op het podium neer te smakken. We schrijven het begin van de jaren tachtig, de punkrock deed met een half decennium vertraging haar intrede in de Lage Landen, bij alles wat je zei of deed hoorde een vleugje agressie. Het waren harde tijden voor een zachte jongen als ik, want ik ben niet goed in baldadig gedrag en kan het ook moeilijk faken. Ik heb thuis op onze koer heel wat triangels tegen de grond gemept vooraleer deze handeling enigszins geloofwaardig overkwam. De fans van de Blades kon je niks wijsmaken. Ons publiek bestond hoofdzakelijk uit tuig van de richel, dat heel goed het onderscheid kende tussen echt en gespeeld haantjesgedrag. Toen Thomas weigerde om bij elk optreden halverwege de set zijn xylofoon omver te trappen, omdat dat niet mocht van zijn vader, kon onze leadzanger en frontman de Dunne Van Dale, daar niet om lachen. Thomas

werd uit de groep gezet, zagezegd omdat hij te weinig street credibility had, maar het feit dat hij heel vaak repetities miste als een afspraak met het ene of andere grietje weer eens uitliep, werd hem niet in dank afgenomen, en speelde ongetwijfeld mee in de drastische beslissing hem te ontslaan. De Dunne zag het groots, hij wilde naar Londen om er een plaat op te nemen. Hij leefde voor The Shaver Blades. Zelden iemand gezien die al op 17-jarige leeftijd zo goed wist waar hij naartoe wilde in het leven, en dat doel met onverdroten gedrevenheid najoeg met al de energie die in zijn magere lijf huisde. Groot was dan ook mijn ontzetting toen hij op het einde van het vermaledijde jaar 1982 met zijn fiets werd omver gereden door een dronken trucker. Na het ontwaken uit een langdurige coma bleek zijn rechterzijde verlamd. Noodgedwongen moest hij zijn ukelele in de wilgen hangen, wat het einde van de groep betekende. Enkele dagen voordien had ik een nieuwe voorraad triangels ingeslagen. Op mijn aandringen besloten de overige groepsleden en ikzelf om de repetities op woensdagavond niet op te schorten, alsof het voortzetten van die gewoonte het genezingsproces van De Dunne zou versnellen. Het mocht echter niet baten.

GANGBANG FRANKY

Ik ben moe en dat is te zien aan de zakken onder mijn ogen, waarin zich met gemak twee kangoeroekleintjes kunnen verstoppen. Ik ga er prat op dat ik maar zes uur slaap per nacht nodig heb - de rest kan ik overdag inhalen - maar het vervelende is natuurlijk dat die vermoeidheid nogal nefast is voor de schrijverij. Ach, Hoorne, gij met uw schrijverij altijd, hoor ik u al denken. Get a life! U hebt gelijk. Nu even geen gezeik over literatuur. Ook niet over voetbal. Waarover dan wel? Over de fluwelen baltoets van Roger Federer? Geen zin. Over de zelfmoord van Ivo Van Damme? Later. Over de nieuwe carrièrewending van wielrenner Frank Vandenbroucke? Neen, niet over sporters. Hoewel, wacht eens even, als ik het niet over sportlui wil hebben, dan kan ik u toch perfect een verhaal vertellen over Frank Vandenbroucke, de comedy coureur, de levende parodie van een sportman, niet?

Ik mag dan wel elke avond tussen elf en twaalf uur gaan slapen en dat veel te laat vinden als ik 's morgens om halfzeven al terug uit mijn nest moet, mijn buurman Theo bakt het nog bruiner. Die zoekt pas zijn bed op om drie uur 's nacht en om kwart over drie moet hij alweer opstaan, want hij werkt in een ploegensysteem en doet altijd 'de vroegen' zoals wij dat noemen. Ik heb niet veel slaap nodig, zegt Theo altijd. Tja, dat had ik ook al gemerkt.

Theo is een bijna 50-jarige vrijgezel van de heel waarschijnlijk heteroseksuele soort, het type man dat de sleutel van de voordeur niet meteen vond telkens als de horden prinsessen op hun witte paarden voorbij galoppeerden. Hij

is niet mooi maar ook niet lelijk, niet rijk maar ook niet arm, niet slim maar ook niet dom, niet handig maar ook geen kluns. Hij stinkt soms een beetje uit zijn bek, maar zijn voeten zijn meestal proper. Zijn haar is zelden netjes gekamd, maar er groeit geen naaldbos uit zijn neus. Een gemiddelde man zoals je ze overal in het Vlaamse land, waar je ook gaat en staat, in groten getale ontmoet, behalve dan misschien in de travestietenclub Pink Zizi aan de Brugsesteenweg te Kuurne.

Vorig jaar kreeg Theo van zijn werkgever de kans om een initiatie cursus internet te volgen. Kort na het beëindigen van de opleiding schafte hij zich een pc aan, een gloednieuw type met flat screen en gigantisch veel gigabytes. Binnen de kortste keren had Theo de smaak van het virtuele leven te pakken en alras stuitte hij op datgene waarvoor elke ouder zijn of haar kinderen waarschuwt (of net niet, want je moet geen slapende honden wakker maken): harde, fantasiedodende porno. Nu is het zo dat dit nogal eendimensionale surfgedrag van een 50-jarige oude rukker zoals Theo, die het hoefgeroffel van de veulentjes bereden door maagdelijke amazones steeds weer verwarde met het gerommel in zijn buik na het nuttigen van een blik witte bonen in tomatensaus, eigenlijk minder nefast is voor 's mans seksuele en relationele ontwikkeling dan dit het geval zou zijn voor mijn zoon van veertien. Vrouwen zijn geen verbeterde versie van opblaaspoppen die je in de Erotheek in de Zwevegemsestraat te Kortrijk kan kopen. (Momenteel in de aanbieding, slechts 29,95. Niet tevreden geld terug mits voorlegging van het kasticket dat tevens dient als garantiebewijs. Heb ik van horen zeggen.) Het zwakke geslacht - om even een verouderde term te gebruiken, want

zwak zijn de dames van tegenwoordig al lang niet meer - is geen koopwaar die je in de supermarkt kan aanschaffen. Dat moeten we onze mannelijke pubers inpeperen. Maar wat kan er nog mislopen in de ontwikkeling van zo'n ten onrechte al halfdood verklaarde Theo, die zijn inkopen nog altijd door zijn moeder laat doen. (Mama, mijn opblaaspop moet binnen voor herstel, er zit een gaatje in. Doe jij ze even naar de winkel? Hier heb je het garantiebewijs.) Wat leeft er nog aan fantasie in deze in het wild levende kloosterbroeder? Moeten we niet heel veel mededogen hebben met de vieze venten van deze wereld zolang ze maar in hun eigen slip rommelen? Overigens, waarom denkt u dat de Minister van Telecommunicatie alle gepensioneerden en bejaarden achter de computer wil krijgen? U weet het niet? Ik wel. Gepensioneerden en bejaarden kosten de gemeenschap handenvol geld. Er zijn te weinig rustoorden. Het stimuleren van internetopleidingen voor onze oudjes zal hen langer in hun eigen huisje houden, want probeer maar eens rustig een blootsite te bezoeken als er tien anderen over je schouder aan het meekwijlen zijn. Internet voor onze oudjes om hun geest scherp te houden? Ja ja, dat zal wel.

Hoe ik dit allemaal weet? Wel, enkele dagen geleden waren we door de haag wat aan het kouten toen opeens Theo's tong uitgleed.

'Dit weekend begint de Tour de France, Theo. Lucien Van Impe mag op zijn beide oren slapen, de kans dat een Belg straks Parijs binnenfietst met de gele trui om zijn schouders is klein.'

'Klein, zeg jij. Onbestaande! Welke Belg zie jij in staat de Tour te winnen?' Theo en ironie, ook dat werd nooit wat.

Ik negeerde zijn retorische vraag.

‘We hebben geen renners meer. Rijdende reclamepanelen zoals Mattan of Dierckxsens, die als de tv-uitzending begint even een half kilometertje voorop rijden om de merken op hun trui te showen, dat wel. En kerels als Frankske Vandenbroucke, de meest omhoog geschreven flapdrol in de geschiedenis van het Belgische wielrennen. Al vier keer wereldkampioen! Niet op de weg, niet op de piste, ook niet in het veld, maar in zijn dromen. De nieuwe Merckx, zei men tien jaar geleden. Ja, Axel Merckx zeker, nog zo’n loser, zou beter gaan basketten met die lange stelten van hem.’

Theo grinnikte. Hij is dol op mijn tirades. En dan gaf hij zich bloot, in figuurlijke zin welteverstaan.

‘Vandenbroucke, die zien we niet meer terug in de koers, let op mijn woorden. Die speelt nu mee in films.’

‘Wist ik niet, het is het eerste wat ik ervan hoor. Stond het in de krant?’

‘Bwah, denk het niet, het zijn... allez... je weet wel, geen gewone films... hoe moet ik dat nu zeggen... filmkes met niet veel om het lijf. Zijt ge mee?’

Ik peuterde het verhaal helemaal uit Theo’s alsmaar roder wordende kop en aldus kwam ik te weten dat onze nationale wielertrots onder het pseudoniem Gangbang Franky zijn carrière een andere wending heeft gegeven.

‘Maar ik bezoek ook veel andere websites zulle, de nieuwssite van de VRT bijvoorbeeld, wreed interessant, en... en nog vele andere. Weet je wat ik laatst zelfs las op een forum over atletiek?’

‘Neen, Theo.’

‘Dat Ivo Van Damme waarschijnlijk zelfmoord heeft gepleegd.

Dopingstoestanden, schulden en meer van die dingen.’
‘Kijk eens aan, en daar komen ze na dertig jaar mee af. Ik wil een en ander niet tegenspreken, Theo, maar veel informatie op het net moet je met een flinke korrel zout nemen. Iedere pipo kan zomaar wat verkondigen. Enfin, ik ga naar binnen, het is nogal frisjes, vind je niet?’

Ofschoon Theo gloeide als een kolenkachel vond hij dat ook. ‘Gangbang Franky, hé?’ vroeg ik. ‘Gangbang, schrijf je dat in één woord of in twee woorden?’

‘Eén woord,’ aldus Theo, en hij loog dat hij dat niet met zekerheid wist.

PARANORMALE HAVEN

West-Vlamingen hebben moeite met de uitspraak van de g-klank. Op onbewaakte momenten wordt die wel eens een h- of ch-klank, zoals in:

Paranormale haven: haven die al op voorhand weet welke schepen zullen binnenvaren.

Mijn hulp staat open voor alle noodlijdende dames van 18 tot 50 jaar.

Ik heb de wonde verzorgd met ontsmettende zalf en een haasverband, want er waren geen konijnenpleisters meer.

Vlaamse Haai: Jaws-achtige monstervis die vooral slachtoffers maakt tussen Knokke en De Panne.

Ik wil geen kinderen, zei Hein, en denk maar niet dat ik een heintje maak.

Halstenen: bouwstenen waarmee de inkom van een WestVlaams huis is gemetseld.

Stop mes en vork maar weg en neem snel een kam, want het vlees is haar.

De hesp van mijn broeksriem is stuk, zal ik die dan voorlopig maar vervangen door een stukje lookworst?

Ik vraag me af hoeveel Belgen er straks op de Olympische Spelen hout zullen halen. Zal wel meevallen, het is daar een nogal bosrijk gebied.

Niettegenstaande haar man ooit eens twee kinderen, een hond en een buslading bejaarden uit een kolkende bergrivier had gered, en voor zijn moed enkele eretekens had ontvangen, voelde de vrouw zich toch niet goed bij hem. Inderdaad, held maakt niet gelukkig.

OVER ALLOCHTONE SCHRIJVERS EN MIJN BEZOEK AAN
PATER LEMAN

Met een exotische naam en een allochtoon bakkes heb je meer kans om het te maken in de literaire branche dan met een ordinaire Vlaamse bietenkop of een dertien in een dozijn Nederlands sproetensmoel. Iedereen weet dat, een enkeling die het hardop durft zeggen, want tegenwoordig wordt een mens al van racisme beschuldigd als hij jonge Gouda verkiest boven fetakaas. In 2004 won Hafid Bouazza de Gouden Uil. Bouazza woont al van zijn zevende levensjaar in Nederland en heeft gelukkig nooit zijn naam veranderd in Kees Jongbloed of iets van die strekking, of hij had naar die vergulde bol pluimen kunnen fluiten. A.F.Th., in hetzelfde jaar ook genomineerd, voelde op de avond van de prijsuitreiking de bui al hangen en deed hard zijn best om er net zo allochtoon uit te zien als de Nederlandse Marokkaan. Onder de helle spots zweette hij als een rund in een Turks stoombad, wat hem een exotisch tintje opleverde, maar daar trapte de jury - met op kop mevrouw Anna Luyten, die een gezicht heeft dat onverholen uitstraalt dat ze er al jaren van droomt ooit eens in een duistere steeg te mogen botsen op zeven Mbo Mpenza lookalikes die net uit de gevangenis zijn ontslagen - niet in.

Hoe dan ook, van zoiets als positieve discriminatie ga ik compleet door mijn dak. Ooit publiceerde de groene partij Agalev een vacature waarin stond dat bij gelijke bekwaamheid de voorkeur zou worden gegeven aan een vrouw. Nooit heb ik nog gestemd voor dat geitenwollensokkengespuis. Meer zelfs, ik heb al mijn stemmen voor de Groenen via de rechtbank teruggeëist. Ik kon tien jaar in de tijd teruggaan,

de rest was verjaard. Maar wat besliste de rechter? 'Ik acht de eis van de eiser onontvankelijk.' De motivering luidde dat elke stemplichtige verondersteld wordt het programma van de partij waar hij voor kiest te kennen. Dat kon ik volledig bijtreden, maar in dat programma, dat ik vooraf grondig had bestudeerd, stond helemaal niks over positieve discriminatie. Die gadverdamse bamboescheutenvreters waren potverdorie nog achterbakser dan het Blok of de tsjeven!

Niet verslaagd! Ik naar Pater Leman, toen nog de baas van het Centrum voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding, om mijn beklag te doen. Daar aangekomen stapte een man, ook van het corpulente type, maar vijf koppen kleiner dan ik, op krek hetzelfde moment de wachtzaal binnen. Even spanden we onszelf op tussen de deurposten om er aan de andere kant weer uit te floepen. Pater Leman kwam enige ogenblikken later zijn volgende cliënt halen en dat bleek de kleine dikkerd te zijn.

'Hé,' riep ik, 'ik was hier eerst.'

'Neen, ik was hier eerst', repliceerde de man.

'OK, eerlijk is eerlijk, we waren hier allebei op hetzelfde moment, maar wie is dan de eerste?'

Omdat de deurpost niet met fotofinishapparatuur was uitgerust, geraakten we er niet uit. Wat nu gezongen? Pater Leman zat zichtbaar verveeld met de hele situatie en herhaalde dat hij met de mollige dwerg wilde beginnen, waarop ik de inmiddels legendarisch geworden woorden 'Hé, Leman, is dit hier het Gelijke Kansensburo of wat?' in de pater zijn gezicht gooide. Daar had hij niet van terug.

Reeds tikte ik op mijn gsm het nummer van de lokale politie in, die ik erbij wilde halen om recht te laten geschied-

en, toen Leman met een Salomonsoordeel op de proppen kwam. Hij zou ons tezelfdertijd te woord staan. Geen beste beslissing van de pater. Dat werd daar zo'n kakofonie dat we een kwartiertje later allebei onverrichter zake terug op straat stonden en dan maar besloten samen een pint te gaan drinken in de dichtstbijzijnde kroeg. In die kroeg hing een bordje aan de muur met de spreuk 'Arm of rijk, hier zijn alle drinkers gelijk', wat ook weer niet klopte, want aan de toeg zat een langbenige blondine, gehuld in twee zakdoeken - of zouden dat toch een rok en een blouse zijn geweest? - die de hele tijd door de cafébaas werd getrakteerd. Na overleg met Jean-Pierre, want zo heette het biertonnetje met voetjes, dat net als ik een gelijkedansprobleem had, besloot ik dit toch maar niet te rapporteren aan pater Leman. De arme pater had op het einde van de praatsessie zijn natuurlijke cool verloren en ons op nogal onbeschofte wijze de deur gewezen. Nog voor die in het slot viel, hoorde ik hoe hij met overslaande stem zijn secretaresse gebod hem een dubbele whisky te brengen, waarna hij weer de vriendelijkheid zelve werd en vroeg of ze hem, nu ze toch in de weer was, ook even op orale wijze wilde bevredigen. Ik meende nog de klets van een hand op een gezicht herkend te hebben, maar heel zeker ben ik niet, want Jean-Pierre, mijn metgezel met de vier onderkinnen, en ik stonden al op straat. We vonden dat we daar niet konden blijven staan, de zweetplas onder Jean-Pierre zijn voeten tastte al zijn crêpe schoenzolen aan, en zo kwamen we in dat café terecht.

'Zeg eens, Jean-Pierre,' probeerde ik een gesprek met mijn partner in crime aan te knopen, 'ik heb het maar half en half kunnen volgen, en niet dat het mijn zaken zijn, maar

wat had jij te melden aan pater Leman?" Hij gromde en stak een sigaret op. Ik, die alleen rook in gezelschap, stak er ook ene op, want het grote aantal cafébezoekers rechtvaardigde wel een sociaal rokertje.

'Heb je even tijd, want het is een lang verhaal. Razend ben ik, razend, de gewone werkmens moeten ze hebben, altijd de gewone werkmens. Ik werk dag en nacht, in een stiel met tal van risico's en dan krijg je een dreun op je kop van heb ik jou daar. Het is allemaal de schuld van de blauwe en van George Bush!'

Laat ik u de vertelling maar besparen. Kort samengevat kwam het erop neer dat Jean-Pierre als inbreker zijn boterham verdient. Als een moderne Robin Hood gaat hij het geld halen bij de rijken om het aan de armen te schenken... Haha, grapje... Ge gelooft dat toch niet? Toch wel? Geloven jullie dat echt? Serieus? Heb ik u even liggen zeg! Om het voor zichzelf te houden natuurlijk, of wat had je gedacht? Dit is België, 21ste eeuw, halloooo, wakker worden! Welnu, in het gebied waar hij actief is, voert de lokale overheid een grootscheepse inbraakpreventie en -sensibiliseringscampagne. 'Met het geld van de belastingbetaler, Philip. Jaja, met jouw geld en mijn geld,' voegde Jean-Pierre er met opgeheven vinger aan toe. Waar knelde nu precies de koevoet? Wat had pater Leman daarmee te maken? Wel, in andere landsgedeelten werd die actie niet gevoerd. Overal te lande konden inbrekers met behulp van een plastic bestek binnen waar ze maar wilden, terwijl in het werkgebied van Jean-Pierre de burgers werden aangemaand om hun gratis veiligheidssloten, boksbeugels en busjes peperspray onverwijld in het gemeentehuis af te halen.

'Nooit overwogen om een eerlijk beroep uit te oefenen?' vroeg

ik hem. Hij verzuchtte. 'Ik vrees dat ik me zal moeten omscholen, maar de drugs- en vrouwenhandel zijn ook niet meer wat ze geweest zijn. Het is crisis, Philip. Bovendien zijn dat geen sectoren voor mij, zegt mijn vrouw. Je hebt maar school gelopen tot je twaalfde. Nog ambras met het wijf ook! Ze maken ons kapot, Philip. Ik weet niet wie ze zijn en waar ze zijn, maar ze maken ons kapot, langzaam maar zeker. Het is allemaal de schuld van de blauwe! En van George Bush!'

Zijn relaas maakte een diepe indruk op mij. Dagenlang nog piekerde ik over de misère van de aanminnige Jean-Pierre. In wat voor een wereld leefden wij toch. Discriminatie, is dat niet om je dood te ergeren? Ik moet er in elk geval niet van hebben, noch van de negatieve noch van de positieve. Voor zowel nega- als positivisme ben je bij Hoorne aan het verkeerde adres. We gaan allemaal dood, de dood is het eerlijkste en nobelste wezen dat er bestaat. Van keizer tot clochard, van kasteelheer tot stoephoer, de dood komt ze allemaal halen, één na één, in een onbegrijpelijk willekeurige volgorde, en in dat rijtje zullen Jean-Pierre, de aimabele inbreker die gezien zijn postuur nooit via de schoorsteen de werkvloer betreedt, en Philip Hoorne, uw allesbehalve nederige dienaar, niet mankeren, zeker weten. Pater Leman, of beter gezegd zijn opvolger, de heer Jozef De Witte - doe met zo'n naam maar eens aan racismebestrijding - mag op beide oren slapen. In deze kwestie heb ik geen advies van het Gelijke Kansensburo nodig.

ERWTJES

Hugo Hoffmann zat al ruim een kwartier in zijn neus te peuteren. Naast de gebruikelijk geelgroene materie die je wel eens in neusgaten aantreft, had hij er ook drie erwten, een capsule Imodium, het tweede deel van de dikke Komrij en de gebloemde bh van Lieve, zijn minnares, teruggevonden. Wat een geluk dat Marianne niet thuis was! Hij mocht er niet aan denken! Amai, er had wat gezwaaid! Het was ongetwijfeld zijn beste keer niet geweest! Ze had hem halfdood geslagen! Neen, vermoord had ze hem, want hoelang zocht ze al niet naar dat tweede deel van de Komrij? Hij veegde het boek schoon met zijn zakdoek en zette het op zijn plaats in de boekenkast.

Dat Imodium oraal ingenomen diende te worden wist hij inmiddels. Hij rook aan de bh van Lieve en probeerde zich die kinky vrijpartij te herinneren, maar het lukte hem niet. Misschien was er wel een verband met dat gebloemde slipje dat hij vorige week uit zijn oor had gepulkt. Enfin, who cares? In elk geval zou hij de bustehouder niet aan Lieve teruggeven. Mocht dit een lesje in ordentelijkheid wezen, hoe vaak had hij haar al niet gezegd dat ze beter op haar spulletjes moest passen. Trouwens, hij was een beetje kwaad op haar. De pijn aan zijn rectum, veroorzaakt door de gesp van haar muiltje, ging maar niet over. Dit keer vond hij het welletjes. Inpakken die handel en ziezo, zonder de minste moeite had hij een leuk geschenk voor Marianne's verjaardag volgende week, ha! Lieve en Marianne hadden dezelfde cupmaat - yep, Hugo keek wel uit met wie hij aanpapte. Het leven is in wezen poepsimpel zolang je er maar met de juiste blik tegenaan kijkt.

Restten nog die drie erwten die hem uitermate intrigeerden. Hoe kwamen die in godsnaam in zijn neus terecht? Hij keek lang en indringend naar de gerimpelde bolletjes op tafel. Het moest in zijn slaap gebeurd zijn, dat kon niet anders. De mate van verrimpeling verried dat ze er al een tijdje zaten. Leek hem plausibel, want hij kon zich de tijd niet herinneren dat Marianne nog eens erwttjes had klaargemaakt. Eén van die drie erwten was bijna zo groot als de andere twee samen, en die ene grote had hij teruggevonden in zijn linker neusgat en de twee kleinere in zijn rechter. Wie hem dit ook gelapt had, het was iemand met gevoel voor symmetrie. Ongetwijfeld een evenwichtig persoon, maar niet van de snuggerste, want iemand die het snode plan opvat om erwten in andermans neus te douwen en daarbij oog heeft voor gelijke verhoudingen, kiest voor een even aantal erwten, liefst van dezelfde grootte. Dit bracht Hugo op een nieuwe denkpiste. De dader had de tijd niet gekregen om zijn erwten met zorg te selecteren, zowel naar aantal als naar vorm. Hier was sprake van een impulsieve daad. Of een vlaag van zinsverbijstering. Of ontoerekeningsvatbaarheid. Of een tekort aan erwten van gelijke grootte. Of een tekort aan erwten tout court.

Ineens wist hij het. Tijdens het invoeren van de erwten had iemand de dader op heterdaad betrapt. Dat hem dat nu pas te binnen schoot! Wie weet hoeveel erwten hij in zijn neus had gevonden indien de boosdoener ongestoord zijn gang had kunnen gaan. Wellicht had die schurk vervolgens ook zijn mond volgepropt waarna een langzame verstikkingsdood zou volgen. Hugo Hoffmann ontstak in een stille razernij. Hij zou niet rusten vooraleer hij die duivelse geest te pakken kreeg. Zijn hersenen draaiden op volle toeren.

Een plan moest hij bedenken, een waterdicht plan om het hem gedane onrecht te wreken. Hij hoorde Marianne thuiskomen. Snel stopte hij de erwten in zijn navel. Dat leek hem voorlopig de meest geschikte plek om het bewijsmateriaal ongeschonden en buiten het bereik van potentiële verdachten te bewaren.

KIKKERDRIL

De seizoenen maken mij week. Toen ik nog maar weinig jaren op mijn teller had staan, viel het al bij al nog reuze mee, maar hoe ouder ik word, des te sneller roteren de jaargetijden om me heen, zo snel dat ik er helemaal dizzy van word.

Er zijn geen seizoenen meer, klinkt het pretentius uit tal van monden als de temperatuur in december boven 15° stijgt of als het in de zomermaanden eens drie dagen na elkaar regent. Van alle deskundigheid verstoken oude-wijvenpraat, maar het lijkt me wel een leuk idee om die dekselse seizoenen nu maar eens voorgoed door elkaar te husselen. Stel je voor: eerst op tv de koninginnenrit in de Tour de France helemaal uitkijken en daarna met de kinderen nog wat sneeuwballen gooien. Of Sinterklaas die zijn blijde intrede maakt in zwemshorts, zijn Pieten heeft hij ingewisseld voor een horde bikini babes. Het aantal stoute kinderen stijgt ineens onrustwekkend.

Waar wil ik naartoe met dit verhaal over de seizoenen? Ik weet het niet. Ik vind dat elke schrijver die zich in zijn eigen verhaal vast rijdt het lef zou moeten hebben om dat toe te geven. Waar naartoe? Wel, ik weet het niet. Er zijn er die bij hoog en bij laag beweren dat poëzie nergens over moet gaan. Wel, als ik nu eens gedichten schreef die wel ergens over gaan en verhalen die nergens over gaan, zou literair Nederland en Vlaanderen dat pikken? Ik begin wat uit mijn nek te lullen over de vier seizoenen, en opeens maak ik een sprongetje naar... ja, naar wat eigenlijk?

Kikkerdril? Zullen we het over kikkerdril hebben? Waarom niet? Vooruit dan maar. Kikkerdril.

Begin jaren zeventig kon onze schoolmeester zijn leerlingen helemaal euforisch maken met een uitstapje naar een nabijgelegen poel, dat op bepaalde tijdstippen van het jaar helemaal met die groene smurrie was bedekt. De grootste waaghalzen gleden langs de steile oever naar beneden en vulden hun bokaaltje met kikkerdril. De meester bezwoer hen voorzichtig te zijn, want een nat pak was snel gebeurd, en zoiets ontwrichtte alleen maar het rustig voortkabbellende schoolleven. Dan werden de kinderen lacherig en sommigen zetten ineens een grote bek op. Om die reden vonden risicoactiviteiten - en openluchtgedoe hoorde daar onmiskenbaar bij - altijd zo laat mogelijk in de namiddag plaats. Als er zich een ongelukje voordeed, dan konden kletsnatte, kreupele of halfdode braniemakers om klokslag vier uur aan hun verwekkers of voogd worden uitgeleverd, en die zaten dan maar mooi met de last opgescheept.

Ik was een stil en timide kind dat altijd en overal zijn best deed. Ik gleeed niet in poelen, klauterde niet in bomen en trok niet aan meisjesvlechten. Dat laatste vooral niet. Lieve God, laat jongens die meisjes pijn doen ogenblikkelijk sterven, zo bad ik elke avond. Zelf zal ik braaf zijn - voor wat hoort wat, wist ik toen al - als u die jongens maar doodmaakt, u kent ze wel. Dan liet ik ze één voor één aan mijn geestesoog voorbijgaan, en ik hoopte dat God meekeek en hun foto's in zijn to-do-lijst opsloeg. God was niet meer van de jongste, gegarandeerd had hij te kampen met erectiestoornissen en slechte ogen. Daarom liet ik de grootste booswichten meerdere malen de revue passeren.

Vandaag de dag leven die jongens nog allemaal - wat is die

God me toch een koppige en tegendraadse stijfkop, jouw verdiende loon die erectiestoornissen! - op één na. Johan S. stierf drie jaar geleden nadat zijn echtgenote hem verschillende keren met een braadpan op de schedel had gemept. Johan S. kon hele plukken haar uit meisjeskoppen trekken, als klootzak kende hij zijn gelijke niet. Ik was aanwezig op zijn begrafenis en heb de hele plechtigheid van begin tot einde gevolgd, een mens mag al eens een verzetje hebben, niet? Toen zijn kist werd neergelaten, heb ik me even met de Schepper verzoend. Heel even maar, want op de terugweg van het kerkhof, na de stralende weduwe uitbundig te hebben gecondoleerd, zag ik hoe een klein poesje onder de wielen van een vrachtwagen met dubbele oplegger terechtkwam. Wie een klein poesje onder de wielen van een vrachtwagen verpletterd ziet worden, houdt daar minstens één slapeloze nacht aan over. Bij mij duurde het een half jaar. In die tijd vroegen mensen mij wel eens waarom ik er zo moe en afgeleefd uitzag. Waarom krijg ik altijd de domme vragen?

BLOEDIG VERHAAL

1.

Jakobus Notredame gleed zijn bed en pyjama uit, de badkamer in, waarna hij gewassen en geschoren de keuken indook om zoals elke morgen drie boterhammen met choco te eten. Al op haar fiets springend zwaaide zijn dochter Jessica hem door het keukenraam een ochtendgroet toe, en repte zich naar het Franciscus Xaverius Waterslaeghers-instituut in Herk-de-Stad voor alweder een vergeefse schooldag, want het wicht was nog dommer dan het gat van Leeuw Museeuw, de laatste der dikbillen van boer Tuur, de buurman. Deze dagelijkse drukte ontging zijn vorig jaar overleden vrouw Jennifer, die onbewogen op de schoorsteenmantel in haar urne rustte. De vertederende compactheid van zijn gewezen levensgezellin wekte nog steeds grote ontroering op bij Jakobus. De gedachte dat ze een week voor haar fatale ongeval nog hadden overwogen om met het gezin een groter huis te betrekken aan de rand van de stad, deed hem nog dagelijks naar zakdoek, wc-papier of dweil grijpen. Jakobus leed sinds de dood van zijn vrouw immers aan een bijzonder zeldzame aandoening: telkens hij begon na te denken bloedde zijn gat. Om alle misverstanden weg te nemen, wil ik onderstrepen dat hier met gat hetzelfde bedoeld wordt als de achterkant van het rund van boer Tuur, nl. achterwerk, derrière, zitvlak, schijtgat, hol... Wat een geluk dat Jakobus die overbodig geworden pakken maandverband van zijn eega niet had weggegooid, die kwamen verdorie nog goed van pas.

Het leven zit raar ineen, en de dood nog raarder, bedacht

hij, maar dat had hij beter niet gedaan. Jakobus veegde de choco van zijn mond en, in de badkamer, de bloedstrepen van zijn gat en billen. Jakobus Notredame veegde wat af op een dag, want beroepshalve werkte hij als straatveger bij de gemeentelijke reinigingsdiensten. Leeuw Museeuw noemden zijn werkmakkers hem spottend.

Dat kwam omdat zijn gat met altijd zo'n minimatras tussen zijn benen net zo dik leek - bij manier van spreken - als de bips van de gelijknamige koe van boer Tuur.

'Is er ook geen wielrenner die zo heet?' vroeg Heintje, de stagedoende junior straatveger.

De mannen leunden op hun borstel en dachten diep na. In de overall van Jakobus begon zich een rode vlek af te tekenen.

'Godverdegodver, ge weet dat ge zo geen vragen moogt stellen, bezie mijn gat nu weer,' sakkerde Jakobus. 'Natuurlijk is er een coureur die zo heet, Johnny Deleeuw, won vorig jaar nog de Omloop der Vlaamse Kerncentrales in Doel, en dit jaar de Trofeo Gilberto Simoni, de wisselbeker van de baas van café Tifosi aan de Brusselsesteenweg.'

Hilariteit alom om Jakobus' opwinding en het uit zijn broekspijpen druppende bloed. Zo'n vreemde vogel in je werkkring, het kleurt de dag. Rood in dit geval.

'Gilberto Simoni van café Tifosi? Zijt ge met mij aan 't lachen of wat?' antwoordde Heintje. 'Giberto Simoni, dat is toch zelf een coureur. Die Deleeuw ken ik niet, maar Simoni is een coureur, dat weet ik zeker. Niet zeveren hé maat, mijn hoofd staat er niet naar.'

'Simoni is de spits van AC Milaan,' mengde Roger Desmaele zich in het gesprek. 'Vraag dat maar aan Jakobus. Sinds zijn dochter vrijt met de zoon van de Tifosi zal het wel Azzurri boven zijn ten huize Notredame,' grinnikte hij.

Jessica? Vrijen? Met een Italiaan? De zoon van die minkukel van Tifosi? Jakobus' hersenen draaiden op volle toeren. Ineens begreep hij waarom ze 's morgens altijd zo vroeg naar school vertrok en 's avonds zo laat weer thuis kwam, en in de weekends altijd de deur uit moest voor allerlei schoolse en buitenschoolse taken, groepswerken en marathonvergaderingen.

Gedachten hamerden in zijn hoofd. Jakobus stond perplex en tot de enkels in zijn eigen bloed. Didier M'Benga, niet dé Didier M'Benga, maar de gelijknamige straatveger, die tot dan toe gezwegen had en dat zou blijven doen omdat hij doofstom werd geboren, haalde zijn gsm uit zijn zak, gaf hem aan Roger en gebaarde met een opgestoken wijsvinger, gevolgd door twee kringetjes met duim en middelvinger, dat die de 100 moest bellen. Tegen de tijd dat de ziekenwagen ter plaatse was, kletterde een rode zee in de rioolputjes en lag Jakobus opgebaard onder twee vuilniszakken op het dak van de camionette. Nooit geweten dat er in een mens zoveel bloed circuleerde. Roger, Didier en Heintje klemden zich aan de portieren vast om niet door de smurrie te worden meegesleurd. De straten zouden er straks rood maar proper bijliggen. Het leven zit raar ineen. En de dood nog raarder.

2.

Jessica Notredame peddelde met haar roze Kettler richting Grote Baan waar haar vriendje Paolo Simoni haar opwachtte. Toen hij Jessica zag naderen, startte hij zijn spiksplinternieuwe Vespa PX150, die hij enkele weken eerder had gestolen uit de toonzaal van Luigi Lanterfanti, een ingeweken Siciliaan van een foute clan, een daad waar hij

al meteen spijt van kreeg, want vader Gilberto was in een wilde razernij ontstoken toen hij zijn zoon in het holst van de nacht de PX150 de garage zag binnenrijden.

‘Amateur, figlo di una femmina, rotte olijf, wat is me dat voor stuk speelgoed, jij mislukte lasagne, had Lanterfanti echt geen duurder modellen staan?’

‘Maar papa, dit is mijn eerste diefstal, ik ben nog maar een beginnende ladro, ik moet de professione nog leren.’

Gilberto Simoni bleek niet onder de indruk van die verzachtende omstandigheden. Integendeel, hij had zijn enige nog inwonende zoon bij de kraag vastgepakt en hem opgedragen het er de volgende keer beter vanaf te brengen.

Jessica vond het vreselijk dat Paolito, zoals ze hem liefkozend noemde, zijn bromfiets al startte voor ze hem goed en wel had bijgehaald. Een vluchtige zoen kon er met moeite af, Paolo had geen greintje romantiek in zijn lijf. Vurige Italianen, my ass, dacht Jessica en ze moest glimlachen om de geheimzinnige ziekte van haar vader. Als je het van alle dramatiek ontdeed, was zo’n bloedend gat om niet meer bij te komen van het lachen, maar als ze ‘s avonds met een dweil rondging om de aangekoekte vlekken op vloer en tapijt te verwijderen, vond ze het lang niet zo komisch meer. Dan schreeuwde ze dat hij verdorie harder moest zoeken naar een dokter die hem wél kon genezen. ‘Mensen sturen raketten naar Jupiler, graven tunnels van Engeland naar Frankrijk onder het Albertkanaal en zijn in staat om levende wezens te clownen, maar met het gat in het gat van ene Jakobus Notredame weet niemand raad. Komaan zeg, papa!’

Paolo snorde nog steeds voor haar uit op zijn nichtenbrom-

mer. Godver, waarom hield ze eigenlijk van die klootzak? Het antwoord op die vraag was even simpel als complex. Alle meisjes van haar klas waren dol op hem. Het vriendinnetje te zijn van die nukkige pizzavreter verschaftte haar een status die ze een half jaar geleden niet voor mogelijk had gehouden. Ineens was het kleine domme wicht met haar babyface het middelpunt van alle belangstelling. Als Jessica een trui kocht van het merk huppelpup, dan liepen één week later alle meisjes en janetten ook in zo'n trui rond. Als Jessica de nieuwste van Christina Aguilera maar niks vond, reken dan maar dat het geen hit werd in Herk-de-Stad en omstreken.

Die middag zat het er bovenarms op tussen Jessica en haar Paolo. Naar haar smaak had hij op weg naar de speelplaats iets te uitbundig gedold met Maaïke Moerman, een krenge van 5XYZ dat vorige maand met haar ouders was teruggekeerd uit Amerika, waar haar vader iets belangrijks deed. Maaïke had van Moeder Natuur alles meegekregen wat een meisje maar kon wensen, inclusief een stel hersenen en het obligate schoonheidsfoutje dat het verschil maakt tussen een Barbie uit de speelgoedwinkel en een Barbie van vlees en bloed. Het schoonheidsfoutje bij Maaïke Moerman bestond erin dat ze wenkbrauwen had waarmee Jakobus Notredame in een mum van tijd alle straatgoten van Herk-de-Stad zou kunnen schoonvegen. Man, wat had die Maaïke wenkbrauwen! Jessica begreep niet waarom ze die twee poedels boven haar ogen niet met een schaar of tondeuse te lijf ging. In de menigte had Jessica gezien hoe Paolo steels op Maaïkes rug tikte, waarna hij snel wegrende, maar niet snel genoeg opdat ze hem niet op haar beurt kon tikken, en dan hij weer, en dan zij weer, de trap-

pen af, tot ze beneden op de speelplaats stonden uit te hijgen als twee hyperkinetische puppies. Ach zo, die macaronimacho kon blijkbaar goed opschieten met Miss Moerman. Jessica naderde Paolo ongemerkt in de rug en trok keihard aan zijn rechter oorlel. Dat had ze beter niet gedaan. In een reflex stootte Paolo zohaast nog harder met zijn elleboog naar de belager achter hem. Gevolg: een bloedneus en een ernstig vermoeden van dentale schade. En nog het ergst van al, die in een onbedaarlijke lach schietende bitch van een Moerman die nog steeds als een loopse teef rond haar lief stond te huppelen. Paolo merkte nu pas zijn vriendinnetje op en wist even niet of hij voorrang moest verlenen aan de ernst of het komische van de situatie. Terwijl hij met een schaapachtige grijns een groezelige zakdoek uit zijn jaszak opdiepte, stoof Jessica in tranen naar het damestoilet om in stilte haar wonden te likken.

3.

Later op de dag, net voor de laatste schoolbel, ontving Jessica een sms'je van Paolo. Sorry wacht fietsenrek heb verrassing, las ze. Even overwoog ze om het bericht te negeren, maar dat gevoel werd even snel als het opkwam alweer overweldigd door haar popelende hartje. Paolito een verrassing, o, wat zou dat kunnen zijn? Om iets na vijven stond hij haar inderdaad op te wachten in de fietsenstalling.

'Surprise, ik wil mijn surprise,' jengelde Jessica met een kleuterstemmetje.

'Straks, Jess,' zei hij, 'kom, we gaan. Hou je vast.'

Ze hoefde niet te trappen, mocht zich aan Paolo's schouder

door de kracht van zijn brommertje laten meedrijven. Hij verkeerde in een prima bui, want normaal gezien hield hij niet van dit soort ongein. Toch begon ze na een tijdje aan die goede luim te twifelen. Paolo zweeg en bleef zwijgen, hij leek nerveus en afwezig. Tweemaal reed hij bijna op een auto in. Zou er toch meer zijn tussen hem en Maaïke? Was dat de verrassing, dat ze zo meteen de bons zou krijgen? Neen, zo was Paolito niet. Hij hield van haar op zijn manier. Toch had ze geen goed oog in wat haar te wachten stond. Paolo was de hele tijd op school geweest, hoe raakte hij dan zo één twee drie aan iets wat haar ook maar enigszins zou kunnen verrassen?

De Vespa minderde vaart. Paolo deed een teken dat hij rechtsaf wilde. Waarom week hij van het gebruikelijke traject af? Meteen begreep ze dat dit vast deel uitmaakte van het verrassingsplan. Ze reden voorbij huizen en pleintjes die haar volstrekt onbekend voorkwamen. Even van de vertrouwde route af en ze waande zich in een totaal andere wereld. Vervolgens reden ze tussen akkers en weilanden om uiteindelijk de woonkern te bereiken van een dorpje dat daarnet, van op afstand, niet groter had geleken dan een kerk omringd door enkele met de losse pols rondgestrooide huizenrijtjes en villawijkjes. Ineens rukte Paolo zich los van Jessica die nog altijd aan zijn schouder bengelde. Hij remde brusks. De piepende banden van zijn Vespa trokken een zwarte streep over het wegdek.

‘Wat nu weer? Waarom stoppen we? Waar zijn we eigenlijk? Waar gaan we heen?’ riep Jessica verschrikt uit toen ze drie huisnummers verder ook tot stilstand kwam.

‘Dat wilde ik jou ook vragen, Jess. Heeft dit allemaal nog wel zin?’

‘Zie je wel, ik wist het, hé, ik wist het. Klootzak! Klootzak!’ De tranen gulpten over Jessica’s gezicht.

‘Komaan meid, wat krijgen we nu? Dat bedoel ik helemaal niet. Ik heb het over dit bloedig verhaal, waarin eerst jouw vader en nu wij de hoofdrol spelen.’

‘Wat voor een verhaal, waar heb je het over?’

‘Wij zijn personages, Jess, ontsproten aan het brein van de een of andere derderangsscribent.’

‘Derderangswatte?’

‘Heb je het dan niet door? Die mafkees laat mij maar benzine verkwisten, laat ons maar draven. En zonet schoot me te binnen waarom dit verhaal Bloedig verhaal heet. Dat stuk crapuul stuurt natuurlijk aan op alweer een gewelddadig vervolg.’

Jessica was met opgetrokken knieën tegen een huisgevel gaan zitten en leek te verbouwereerd om ook maar een woord uit te brengen. Goed zo, want de dialoog tussen die bakvis en haar pokdalige pastador (hé, waarom keurt mijn spellingscontrole dit woord goed?) begint aardig op mijn systeem te werken. Laat die Jessica maar haar wafel houden. Dit verhaal begon zo grappig met die hansworst - neen, bloedworst - van een Jakobus Notredame, maar intussen lijkt dit nergens meer op. Boring! Komaan, Paolo, zeg wat je te zeggen hebt, maar make it snappy, want ik ben volop bezig met mijn nieuwe dichtbundel. Denk je dat ik tijd te over heb?

‘We moeten uit dit verhaal zien te geraken, Jess. Eerst zich vrolijk maken over het aarslek van je vader, hem dan laten doodbloeden, vervolgens die bloedneus, als we niet opletten gebeuren er nog meer ongelukken. We moeten die sadist te vlug af zijn. Onze schrijver is gestoord. Het zou me niets ver-

bazen als hij ons hier zo meteen de liefde laat bedrijven, in het moestuintje achter die haag bijvoorbeeld, om ons vervolgens te doden, of toch één van ons.'

Ik snap wel waar die viespeuk op aanstuurt, maar Jessica heeft haar maandstonden en is nog minderjarig bovendien. Geen seks met minderjarigen in mijn verhaal, kerel, ik wil geen last krijgen met de zedenpolitie. Trouwens, weet je niet meer wat ik hierboven over jou schreef? Dat je geen greintje romantiek in je tagliatellatorso hebt. Terwijl jij daar staat te zeuren bij het binnenrijden van een dorpje, waarvoor ik nog niet eens de moeite wil doen een naam te verzinnen, denk jij helemaal niet aan seks. Neen, jochie. Meer zelfs, laat ik je maar impotent maken, wat bij dezen aan de lezers kond is gedaan. Dat zal je leren mij gestoord te noemen. Wat zou je verlangen naar gewriemel tussen de sla en de snijboontjes als je niet eens jouw plasser recht kan krijgen? Wees blij dat ik je voor deze schande behoed. Vergeet niet dat dit boek door een niet onaanzienlijke lezersschare zal verslonden worden. Misschien is Maaïke Moerman één van hen. Ik weet wel dat je haar meer dan gewoon sympathiek vindt, nu nog niet, maar laat dit verhaal nog een paar duizend woorden duren en het is zover. Ik herhaal: impotent ben je. En geen gemaar!

'Mijn vader? Doodgebloed?' Jessica viel in katzwijn, met haar hoofd tegen de rooster van een kelderraampje. Zal ik het een beetje laten bloeden of niet? Zal ik daar eerst een lezersenquête over organiseren om dan met sint-juttemis nog wat verder te klooiën aan dit palliatief stukje? Laat maar zitten. Trouwens, die Paolo heeft mij door. De fun is er voor mij een beetje af.

Paolo boog zich over zijn gewond vriendinnetje. Hij tilde

haar van de grond. Zijn verwilderde ogen verrieden doodsangst. Waarom eigenlijk? Dat hoeft helemaal niet, jij schrikkepiet, want dit verhaal stopt nu.

HOE DE DAKGOOT VAN KEES KLOEFKAPPER HERSTELD RAAKTE

Kees Kloefkapper stapte het bankfiliaal aan de Oudenaardsesteenweg binnen met een panty over zijn kop getrokken en werd prompt door een veiligheidsagent in een wurghouding genomen. Verbolgen over een dergelijke aanpak - de vriestemperatuur rechtvaardigde een hoofddeksel - besloot hij een klacht in te dienen tegen de financiële instelling, de veiligheidsagent en zijn huisbaas, die nog steeds die lekkende dakgoot niet had laten repareren. Voor alle duidelijkheid, hier wordt wel Kees' huisbaas bedoeld en niet de huisbaas van de veiligheidsagent. Bobby Bobcat - zo heette de agent - was immers zelf eigenaar van het huis waar hij in woonde, een stulpje waarvoor hij de nodige centen had bijeengespaard door jaren aan een stuk klanten, die in een panty of een andere verdachte klederdracht het bankfiliaal aan de Oudenaardsesteenweg betraden, tegen de grond te werken. Het was dan ook een heel bescheiden woning, die alleen maar bestond uit een eetkamer met keukentje, een wc en een fitnesszaal. Bobby wilde in een blakende conditie blijven om nog beter, sneller en grondiger louche bankbezoekers uit te schakelen. Misschien kon hij zo wel een transfer naar ING, KBC of ABN/AMRO bewerkstelligen. Die betaalden beter en hadden voor hun security-mensen eigen fitnesszalen met alles erop en eraan, inclusief een mooie meid achter de bar.

De advocaat van Kees Kloefkapper wilde het zijn cliënt ten stelligste afraden met deze rechtszaak verder te gaan, maar hij zat wat krap in klandizie. Bovendien zou deze crazy case gegarandeerd de nodige persbelangstelling krijgen. Maar

telkens Kees zijn kabinet verliet en daarbij het behangpapier en stucwerk aan flarden kraste met de wioldoppen van zijn rolstoel - een blijvende herinnering aan Bobcats vakmanschap - besloot hij het toch maar niet te doen. Dit was te gek voor woorden. Een kerel stapt op een vriesmorgen een bank binnen met een panty op zijn hoofd, en is daarna verwonderd dat hij voor een overvaller wordt aanzien, hallóó! Het was bitter koud die morgen, da's waar. Kees' muts zat in de was, de lokale politie had het alibi van de muts gecheckt en gedubbelcheckt, het verhaal klopte van a tot z, geen speld tussen te krijgen. Kloefkapper was ook niet gek zoals eerst werd gedacht, dat hadden artsen en psychiaters nagetrokken. Hij leek een heel normaal mens, een brave huisman, het dertien-in-een-dozijn-type, een average Joe. Blanco strafblad, zelfs geen verkeersovertreding.

Net op het moment dat advocaat Jimmy Sommerville de zaak alsnog wilde inleiden bij het Hof van Ongelooflijk-Maar-Waar-Gebeurde-Zaken, kwam de hoofdzetel van 't Spaarderke, de bankinstelling waar Kees Kloefkapper zijn blijvende invaliditeit had opgelopen, met een minnelijke schikking op de proppen: levenslang recht op terugbetaling van alle door hem aangekochte rolwagens, alle types en merken, ook het luxemodel met carbonvelgen, ingebouwde hifispeler en haardroger, en een al even levenslang abonnement op de driemaandelijkse infokrante 't Spaarderke-Bulletin, die na de fusie met verzekeringskantoor 't Verzekeraarke zou ophouden te bestaan, maar dat hoefde die pantydrager niet te weten. Kees besloot het voorstel te aanvaarden, maar vroeg er nog een zakagenda bovenop. Tijdens een speciale bestuursvergadering, die twee keer werd

geschorst wegens onenigheid over het enige punt van de dagorde, ging de Raad van Bestuur van 't Spaarderke met een nipt behaalde 2/3 meerderheid toch akkoord om tegemoet te komen aan de wensen van die inhalige Kloefkapper.

Kees haalde opgelucht adem. Eigenlijk wilde hij het hele voorval zo snel mogelijk vergeten en verder gaan met zijn leven, dat er al bij al toch niet zo somber uitzag, want zijn handicap bood hem ook een aantal voordelen.

Nooit meer tuinieren of het gras maaien, werkjes die hij hartgrondig haatte, een verminderde libido waardoor hij een rustiger mens was geworden en last but not least had hij zich in geen tijd ontpopt tot de sterspeler van rolstoelbasketbalploeg The Pathetic Rebounders. Man man, Kees balde er niet naast. In amper twee maanden tijd waren zijn bovenarmen zo dik geworden als de billen van zijn schoonmoeder, met dat verschil dat het bij hem spierweefsel betrof in de plaats van vetmassa. Off the record wil ik nog even vermelden dat Kees goede maatjes werd met Marc Herremans, de triatleet die hij vroeger altijd had beschouwd als een mediageile loser in een karreke, maar waarvoor hij nu het grootste respect vermocht op te brengen. Rolstoeltjes onder elkaar, altijd lachen, plezier maken, vuile moppen tappen en neerbuigend doen over zij die zich op schoenen in de plaats van op wielen voortbewegen. Haha, kijk daar! Marc, snel, kijk daar! Waar, Kees, waar? Daar! Bezie die gast lopen! Net een aap! Oe! Oe! Oe! Haha, sucker!

Eind goed, al goed, behalve voor Bobby Bobcat, die ontslagen werd nadat hij de kroonprins van Marokko tegen de vlakke had gewerkt. Neen, het leek niet op een panty, maar

toch een hoedje gek genoeg om in te grijpen. Die man droeg een jurk, ook dat nog, waarin hij makkelijk een uzi en een korf handgranaten had kunnen verstoppen, voerde hij ter zijner verdediging aan. Bovendien zag die kerel er bijzonder allochtoon uit, en tegen allochtonen mag ik sneller geweld gebruiken, heeft men mij gezegd toen ik hier twee decennia geleden in dienst trad. Helaas voor Bobcat stond die richtlijn niet op papier en moest de Raad van Bestuur van 't Spaarderke wel iets doortastends doen om haar gezicht te redden, want de Marokkaanse overheid dreigde er mee al haar emigranten uit België terug te trekken, wat ongetwijfeld zou leiden tot een groot aantal naakte ontslagen bij de gerechtelijke en politionele diensten en de OCMW's. Bobcat werd op de keien gegooid en kon nergens terecht, zelfs geen doggeld trekken, omdat hij wegens dringende redenen ontslagen werd. Om de syndicale afgevaardigden en het gepeupel te paaien werd ook afgevaardigd bestuurder Julien Ferme-t'Agueule ontslagen maar die kon 's anderendaags al aan de slag bij een andere dochter van de moederholding, alwaar hij het driedubbele zou verdienen.

Wat er verder met advocaat Jimmy Sommerville is gebeurd, weet ik niet. Vluchtige opzoeking op het internet leert mij dat hij in de muziekbusiness zou gestapt zijn.

Uit misplaatst medelijden met zijn invalide huurder liet Kees' huisbaas de lekkende dakgoot herstellen, de klootzak.

DAT HEET DAN GELUKKIG ZIJN

1.

Ignace Rondeel wilde enkele uren voor de werkweek erop zat nog snel de topgevel van een verbouwd herenhuis een laatste verflaag geven, toen hij struikelde en een ladder op zijn hoofd kreeg. Niet zo'n aluminium vrouwenladdertje, maar een robuuste houten knaap waarmee je, mits het uitschuiven van de verlengstukken van tweemaal dertien sporten, bijna aan God zijn gat kan krabben.

Enkele weken voor de wereldwijde herdenking van de geboorte van een naar mijn smaak nogal overroepen uk die het levenslicht eerst niet kon zien omdat een os, een ezel en enkele sinterklazen het zicht belemmerden, werd ergens op onze globe Ignace Willem Rondeel geboren. Ook hij kon aanvankelijk niet veel van zijn omgeving opvangen, ten dele omdat aan de ene kant tante Irma met haar ezelsoren en aan de andere kant tante Magda met haar ossenknieën - en allebei zo breed als een olifant in een skipak - het zonlicht tegenhielden, maar ook om de eenvoudige reden dat de zon in die periode rond de jaarwisseling nauwelijks scheen. Het regende dat het goot, en als het niet regende, dan hagelde het, en als het niet hagelde, dan sneeuwde het. Niet van die witte vlokjes die je wel eens in Disney-films ziet, maar grijsbruine klodders die smelten nog vóór ze het aardoppervlak bereiken. Het duurde tot midden februari vooraleer Ignace een eerste keer buiten kwam. De zon scheen. O wat scheen de zon fel die dag, zo fel dat Ignace er pijn van kreeg aan zijn oogskes en blèrde dat hij terug naar binnen wilde, wat zijn moeder Anna prompt deed, want ze

kon geen geblèr uitstaan, en al helemaal niet van haar eerstgeboren spruit Ignace. Laat we afspreken, lezer, dat we dit creatuur voortaan Iggy noemen, want Ignace is als voornaam wel heel erg koude kak. Neen, bij nader inzien toch liever geen Iggy, dat doet mij teveel denken aan de zingende gespierde stylo Iggy Pop. Weet je wat, laten we Ignace Jos noemen, een Nederlandse naam waar je te allen tijde mee onder de mensen kunt komen, behalve als je Jos Willem Rondeel heet, want Jos, zoals ik al zei toen hij nog Ignace heette, hield niet van zonlicht en buitenlucht.

Wat een oninteressant personage, die Jos Rondeel. Ook al is hij, zoals wij in het West-Vlaams zeggen, nog maar een stront hoog, en ook al kan ik doorgaans heel goed opschieten met onze bepamperde medemens met het proportioneel te grote hoofd, deze aap boeit mij nauwelijks. Alleen die naam al. Jos. Alle Jossen die ik ken zijn vervelende oetlullen van hier tot ginder. Deze zal zich niet opwerpen als de uitzondering die de regel bevestigt, en ik kan het weten, want ik ben de verteller. Enfin, het ellenlange relaas van Jos Rondeels jeugdijaren kan ik maar beter even resumeren: aanvankelijk ging hij naar school met een donkere bril op zijn neus en altijd een zwarte paraplu onder de arm, niet tegen de regen maar tegen de zon, doch later - zowat omstreeks zijn eerste nachtelijke zaadlozing - ontpopte hij zich tot het... euh... zonnetje in huis. Dat hij later koos voor het beroep van huisschilder en dit met ontzettend veel plezier en... euh... verve uitoefende, moge het ultieme bewijs zijn dat Jos Rondeels fobie voor zonlicht en buitenlucht er eigenlijk geen was, en dat hij te voorbarig werd... euh... afgeschilderd als een zwartgallige doemdenker.

De eerste maanden zijn bepalend voor de verdere levensloop, wordt wel eens beweerd. Bullshit die ons in de strot wordt geramd door allerlei baccalaurei, doctorandi, professori en idioti, die menen dat ze op basis van dubieus wetenschappelijk onderzoek allerlei lariekoek op de mensheid mogen loslaten. Die kletsmajours zouden niet goed weten wat ze met Jos moeten aanvangen, daar niets van laten blijken en het studieobject fileren, dissecteren en binnenstebuiten keren tot ze hun gelijk halen. Flauwekul in het kwadraat! Jos Rondeel werd, niettegenstaande die sombere eerste winter, net zo'n levensgenieter als zijn tantes Irma en Magda, die de kost verdienden als Dorische zuildanseressen in de door een louche Griek uitgebate nachtclub Whole Lotta Rosie, en iedere zomer twee maanden gingen kamperen, en daarvoor geen tent behoeften, omdat hun aan elkaar geknoopte bh's veel meer ruimte boden dan zo'n krap koepeltentje. Jos Rondeel was voorbestemd om net zo'n vrolijke Frans te worden als zijn vader Antoine, uitbater van zonnebankcenter Het Goedaardig Melanoomke. Hij was gepredestineerd om precies zo'n epicurist te worden als zijn moeder Anna, die van 's morgens vroeg tot 's avonds laat meezong met de radio. Voel mij vandaag zo oempalapera, Una paloma blanca, Je t'adore, Everybody was kung fu fighting, For those about to rock (We salute you)... geen opgewekter mens dan Anna Rondeel, meisjesnaam Rio del Monte, de dochter van Romario Rio del Monte, beter bekend onder zijn artiestennaam Papa Pedo, een clown die ook buiten de circusarena zijn rode neus en rosse pruik nooit afzette, zoveel hield hij van het leven en van zijn job. Waarmee ik zonder al te veel omwegen kom tot waar ik zijn wilde, namelijk de enige leer die er echt toe doet - als ik de copu-

leer even buiten beschouwing laat - en dat is de erfelijkheidsleer.

2.

De Erfelijkheidsleer scoorde enkele jaren geleden een hitje met de meezinger Genen Tijd, maar ik wil het hier niet hebben over dit one hit wonder, maar over de erfelijkheidsleer als wetenschap. Daar zijn vele dikke boeken over geschreven die door niemand gelezen worden, sta mij dus toe een en ander voor u samen te vatten. De erfelijkheidsleer of genetica bestudeert erfelijke eigenschappen van o.a. mensen, maar hoe werkt dit eigenlijk? Wel, in het woord genetica zitten het woord 'en', het woord 'ene', het woord 'net', het oud-Nederlandse woord 'ic' - zoals in de beroemde quote van Hadewych uitgesproken na het nuttigen van enkele flessen Elixir d'Anvers: 'Alle dinghe sijn mi te inghe, ic ben so wyt' - maar ook het woord 'gen'. Een gen is in West-Vlaanderen een stuk pluimvee van het vrouwelijke geslacht, maar buiten de provinciegrenzen tevens een deel van een chromosoom dat erfelijke informatie bevat. Bij de productie - als ik het even oneerbiedig mag stellen - van een kind doen die chromosomen datgene wat ze geacht worden te doen. De rest van het verhaal kent u, zoniet moet u zich dringend laten voorlichten of toch maar eens zo'n dik boek lezen. Hoe dan ook ben ik een fervente aanhanger van die goeie ouwe genetica. Dat rommelen in mijn prille levensjaren, en daar op zoek gaan naar wat er allemaal verkeerd is gelopen, da's niks voor mij. Laten we er maar van uit gaan dat alles wat fout is altijd al fout is geweest en altijd fout zal blijven. De genen als zondebokjes, ik lust wel pap van die gemakzuchtige

It wasn't me!-theorie. Dat komt natuurlijk omdat ik een door en door slecht mens ben, die niettegenstaande zijn aangeboren verslaving om iedereen voor de gek te houden, nog niks heeft bereikt in het leven en stellig van plan is dat zo te houden. Alle aan mijn adres gerichte verwijten dienaangaande zijn kortzichtig en onredelijk, ik ben immers altijd en overal gedekt door mijn excuustruus, de erfelijkheidsleer.

Mijn vader, de postbode, hield er dezelfde levensopvatting op na. Niet dat mijn vader postbode is, toch niet de man die ik vader noem, maar wel mijn echte, biologische vader. Die betrad 's morgens vroeg het postkantoor en begon naarstig de post te sorteren. Links een hoopje met de pensioencheques, rechts een stapel met de andere poststukken. Die laatste kieperde hij in de eerste vuilnisbak die hij op straat tegenkwam, de cheques inde hij in het nabijgelegen bankfiliaal. Vervolgens ging hij twee tassen warme chocomelk drinken in café 't Facteurke, waar hij door de andere postbodes op handen werd gedragen omdat hij altijd als eerste klaar was met zijn ronde. Dat op handen dragen viel al bij al nog mee. Meestal was hij alweer vertrokken voor de andere facteurs eraan kwamen, want vanaf tien uur ging mijn vader poepen, niet in de Nederlandse betekenis van kakken - want mijn vader kakte op vaste tijdstippen: zes uur 's morgens en acht uur 's avonds, en als er 's middags bonen op het menu stonden, durfde hij wel eens een tussendoorsessie inlassen - maar wel in de Vlaamse betekenis, die ook de Nederlanders maar al te goed begrijpen. Zeg aan een Ollander op café dat hij moet trakteren en hij zal doen alsof zijn neus bloedt. Zeg hem dat hij mag poepen met de serveuse en zijn broek hangt al op zijn knoesels. Leer mij

de mensen niet kennen. Enfin, we dwalen af. Mijn vader kende alle eenzame huisvrouwen van de gemeente en zo kwam hij op een dag bij mijn moeder terecht.

‘Hooggeachte vrouwe, ik heb voor u geen cheque die gij kunt innen, geen krant om de piepers op te schillen en geen wenskaart met rode rozen, niets van dit alles heb ik, ik heb alleen mij, mezelf en mijn minnekozen,’ luidde een van zijn meest klassieke openingszinnen. Bij ‘mij, mezelf’ nam hij theatraal zijn pet af waarna hij ootmoedig met zijn grote bruine bambi-ogen flikkerde. Een beetje omslachtig als versiertekst hoor ik u meesmuilen, maar dat maakte net deel uit van zijn strategie. Als hij vóór het afmaken van die zin de voordeur tegen zijn smikkel kreeg, loenste hij al naar een volgende deur in de straat. Ander en beter! Lukte zijn plannetje, dan werd hij overweldigd door een bingo!-gevoel. Een vrouw die tijd en goesting heeft om naar een potje gewauwel te luisteren, heeft ook tijd en goesting om een potje te seksen. Enkele minuten later - neen, seconden, want mijn vader haatte voorspel - werd ik verwekt.

3.

Ignace - Jos - Rondeel kreeg dus een ladder op zijn hoofd. Hij hoorde iets kraken tussen zijn oren en verloor het bewustzijn. Drie maanden later mocht hij het ziekenhuis verlaten. De dokters hadden hun best gedaan, de verpleegsters goed voor hem gezorgd, zijn vrouw Irene kwam hem ophalen. Ignace, alias Jos, voelde zich goed noch slecht, maar wist niet meer wie hij was - gelukkig wist Irene het wel nog, zodat ze niet met de verkeerde vent huiswaarts keerde -, net zoals u ook niet meer weet of de man, naar wie ik nu eens verwijs als Ignace en dan weer als Jos,

nu eigenlijk Ignace of Jos heet. Verwarring alom, ook en vooral onder het schedeldak van - laten we maar kiezen voor zijn oorspronkelijke naam - Ignace Rondeel, ex-huisschilder, geknakt voor het leven door een vallende ladder, dat vreselijke werktuig waarmee mensen alleen maar letterlijk hogerop geraken; een ding waar ik helemaal niet van houd, want ik heb hoogtevrees.

Dertien sporten durfde ik ooit op, maar omdat dertien het ongeluksgetal bij uitstek is, moest ik naar de veertien of terug naar de twaalf. Ik koos eieren voor mijn geld in de plaats van eieren in mijn broek en daalde af naar de twaalf. Dat stond heel lekker. Wie ooit op de dertien heeft gestaan, voelt zich op de twaalf heel dicht bij de grond. Ik stal de show door heel even één hand los te laten, want beneden hield een klein legertje mensen mijn ladder vast, allemaal mensen op wie ik dacht te kunnen betrouwen en die voor hun inzet wel een minipformance van mijnentwege hadden verdiend, zolang ze maar niet begonnen te applaudiseren. Aan die ladder met die handen! Eentje moest er ineens niezen waardoor de ladder een schokje kreeg. Die kerel heb ik met een strenge berisping weggestuurd: 'Ik wil je nooit ofte nimmer meer zien. Ik heb jou mijn vertrouwen geschonken en je hebt het beschaamd, meer dan één keer trouwens, want denk je misschien dat ik niet merk dat je niet gemotiveerd bent om mijn ladder vast te houden, dat het jou zelfs ronduit verveelt. Ga dan' - en ik wees pathetisch met een retestrakke wijsvinger over de daken onder mij, nou ja, ik stond toch iets hoger dan het kippenhok van de burens - 'als je interessantere dingen te doen hebt, ik zal je niet tegenhouden, want ik sta hier bijzonder comfy ruim twee meter boven de grond, en hoe langer ik hier sta, hoe

meer ik het gevoel heb dat ik hier wil blijven staan, dat ik hier thuishoor, dat ik geboren ben om op ladders te staan. Van hieruit zie ik dingen die ik nooit eerder zag - een rivier die ligt te liggen zoals in een gedicht van Rutger Kopland, twee honden die vechten om een been - het rechter van de postbode - zoals in het gelijknamige spreekwoord, de buurvrouw die topless ligt te zonnebaden zoals in mijn fantasie - ik begrijp nu pas goed hoe gelukkig Ignace Rondeel ('Wie?' riep iemand) zich gevoeld moet hebben, want het mooiste beroep ter wereld is er een waar regelmatig een ladder in opduikt. Leve de ladder, leve de mens die boven zichzelf uitstijgt, leve mij, of moet dat zijn leve ik? Leve Ignace Rondeel! ('Wie?' riep weer die stem, dit keer met een zweem van ongeduld. 'Is dat familie van Jos Rondeel?')

Mijn tirade werd prompt gevolgd door een regiment angstscheten - in alle overmoed was ik opgeklommen naar de dertiende sport, een evenaring van mijn persoonlijk record - waardoor er onder mij nog meer deining ontstond en de ladder begon te wiebelen. In geen tijd stond ik beneden. Ook de aarde leek te schuiven of was dit slechts inbeelding? Rondom mij een zootje ongediplomeerde ladder-vasthouders die mij maar een watje vonden, dat zag ik wel aan hun gezichten. Dat vond ik zelf ook als ik naar de dertiende sport keek en moest vaststellen hoe hoog dat maar was, amper twee kontjes boven mijn kruin.

4.

Irene begeleidde haar man naar de auto die ze op de ziekenhuisparking had achtergelaten. Ze zei dat hij eindelijk naar

huis mocht, dat het allemaal wel goed zou komen. Ze hielp hem in de wagen en gooide het portier dicht. Vervolgens liep ze naar de kant van de bestuurder, stapte in en startte de motor. Ze reed naar de uitgang en wachtte tot de slagboom omhoog klapte. Op dat moment sprong Ignace uit de auto en hij zette het op een lopen. Voor wie denkt dat dit verhaal nu eindelijk een spannende wending zal nemen, helaas, ik moet u wederom ontgoochelen. Hij struikelde over een losliggende tegel en het vogeltje dat hij wilde grijpen was ineens nergens meer te bespeuren.

Ignace Rondeel zat geknield naast zijn bed. Van op de rug gezien leek hij een man in gebed, maar dat mes en die vork in zijn handen deden de argeloze toeschouwer terecht twifelen aan het religieuze gehalte van dit tafereel. Op de gebloemde bedsprei lagen een zoutvaatje en een pepermolen. Ignace wilde zijn bed opeten. Giechelend als een schoolmeisje tijdens de biologielees over de mannelijke voortplantingsorganen, prikte hij met zijn vork in de matras terwijl hij met het mes probeerde om er stukken af te snijden, maar - neem gerust zelf de proef op de som - zo'n matras snijdt niet makkelijk. Al snel gaf Ignace er de brui aan. Ontgoocheld gooide hij het bestek in een hoek van de kamer en raakte daarbij ei zo na de kooi met de dode mus.

Vorige week had Ignace in het stadspark een dode mus gevonden. Irene vertikte het een vogelkooi te kopen, maar toen hij maar bleef zeuren en uiteindelijk op zomaar een middag van pure razernij zijn hoofd in de kom met spaghettisaus doopte, besefte ze geen andere keus te hebben. Haar man bleek over een grenzeloze energie te be-

schikken, die ze niet in hem vermoedde, een vitaliteit die zij nooit had bezeten en ook nooit zou bezitten. Ignace was blij met zijn dode mus. Hij kon er wel vijftien seconden aan een stuk naar kijken, maar dan rende hij weer het huis door en hoorde ze hem nu eens rommelen op zolder (dood aan de spoken!) dan weer de kelder instuiven (meisjes, ik kom jullie bevrijden!) of bevond hij zich in de tuin, rollend en dollend op het gazon, terwijl hij samen met de hond aan zijn ballen likte. Hoe vaak had ze hem al gezegd dat dit niet betaamde, dat de hond maar aan zijn eigen ballen moest likken. Ignace hoorde het niet, hij ving klanken op, maar die waren zonder betekenis. Aan Irene's gezicht kon hij wel zien of ze iets al dan niet leuk vond, of ze blij of boos was. Maar hey, waarom rolde ze ook niet ballenlikkend over het gras? Is leuk toch! Waarom speelde ze niet mee? Waarom sneed ze de matras niet in kleine stukjes zodat hij die beter kon kauwen? Waarom kocht ze geen zaad voor zijn dode mus? Waarom deed dat mens altijd zo vervelend, waarom moest zij altijd de spelbreker zijn, waarom zat ze soms in een hoekje te huilen? Waarom bleef ze altijd in zijn buurt als ze toch niet deed wat hij van haar verlangde? Waarom liet ze hem niet met rust, ze liet de dode mus wel met rust! Moest hij dan ook eerst dood zijn vooraleer ze hem met rust zou laten?

5.

Apollonia Six vond het welletjes. Ze borg haar verrekijker in zijn koker, sloot de gordijnen, liep de trap af naar de hall, nam de hoorn van het telefoontoestel in de ene hand en vormde met de andere een nummer. Aan de andere kant van de lijn klonk een zangerige mannenstem. 'Allo, met

inspecteur Haantjens van de lokale politie, zone Komen-Moeskroen.’ ‘Allo, mijnheer de commissaris, u spreekt met mevrouw Six uit de Frank Vandenbrouckestraat te Ploegsteert.’ ‘Met wat kan ik u deze keer van dienst zijn, mevrouw Six?’ klonk het opeens zeurderig in de plaats van zangerig. ‘Ik bel u wederom in verband met mijn buurman, de zotten Rondeel. Hij is weer bezig. Ik durf u bijna niet vertellen wat hij nu weer aan het uitspoken is.’

Wilfried Haantjens hield zijn hand voor de hoorn, zuchtte diep en katapulteerde met duim en wijsvinger een snottebel, die hij tot een elastisch bolletje had gerold, hoog in de lucht. Het projectiel plofte geruisloos neer op de bureauonderlegger van aspirant-hulpagent Vandewiele, die een week verlof zonder wedde had genomen om de Bende van Nijvel op te rollen. Haantjens geloofde stellig dat zijn collega in zijn opzet zou slagen en volgende week met een niet onaardige vangst het bureau zou betreden. De vader zaliger van Vandewiele was zelf een bendeslachtoffer. De jongen kon dus, in tegenstelling tot meer dan de helft van het korps, onmogelijk een gebrek aan motivatie worden aangewreven.

‘Vertel het toch maar, mevrouw Six. Anders had u zich evengoed de kost van dit telefoontje kunnen besparen, niet?’ Hij hoopte dat de gierige weduwe Six de hint zou vatten en het niet al te lang zou maken. Hij hield zijn hand op de microfoon en geeuwde.

Op dat moment werd de helft van Vlaanderen door een telefoonpanne getroffen. Zowel Apollonia Six als inspecteur Haantjens kregen een storingstonn te horen. Haantjens haakte snel in. Hij wreef aan zijn ogen. Hij voelde zich moe en lamlendig. Die klachten over zotte Rondeel begonnen hem te vervelen, net zoals die mafkees mij ook ferm de keel

begint uit te hangen. Wat mevrouw Six inspecteur Haantjens te vertellen had, interesseert mij niet. Ik ben het spuugzat, en ik hoop van u hetzelfde. Dat de weduwe van Adolphe Six, gewezen ere-directeur van het muziekconservatorium van Ploegsteert, tevens uitvinder van de sixofoon, nog dezelfde dag stierf, ook dat is een verhaal dat ooit elders ofwel nooit zal worden verteld. Ik vertik het in elk geval. En wat een sixofoon is, ach, maalt iemand daarom? Een buis met gaten, een mondstuk en een trompetvormig uiteinde, tiens. Moet ik hier echt alles van naaldje tot draadje uitleggen? Weten jullie dan niks? Hebben jullie geen greintje fantasie?

Sorry lezers, ik ben een beetje over mijn toeren, maar ik heb het echt wel gehad met die Ignace Rondeel. Eigenlijk heet hij niet Ignace Rondeel. Neen, ook niet Jos. Hij heet Ignace Brondeel. Brondeel is een oerdegelijke Vlaamse familienaam, Rondeel is dat niet. Een rondeel is een dichtvorm met een enkele malen weerkerende versregel, even gekunsteld als het sex-appeal van de huidige Miss België. (Voor alle duidelijkheid, ik schrijf dit in het jaar 2006; wie weet hebben we in een later jaar, het jaar waarin u dit boek leest bijvoorbeeld, wel weer een knappe Miss, en het kan nooit mijn bedoeling zijn haar met een onbedoeld misverstand - bestaan er bedoelde misverstanden? - tegen de gracieus gecoeffeerde manen in te strijken.) U zult wel vermoeden dat hij in een psychiatrische inrichting werd opgenomen omdat Irene niet langer voor zijn verzorging kon instaan. Dat u vermoede wat u wilt, maar het is afgelopen met Dat heet dan gelukkig zijn. Waar die titel vandaan komt, weet ik ook niet meer. Tuurlijk is het de titel van een bekend liedje van de ons veel te vroeg ontvallen - zo heet

dat dan - nachtegaal - zo ook - Ann Christy, maar of ik er goed aan gedaan heb om eerst een titel te kiezen en daar dan met haken en ogen een verhaal aan te breien is zeer de vraag. Die nu niet langer gesteld moet worden.

6.

Titels zijn belangrijk. Ooit gaf ik een medisch-literaire lezing voor de beroepsvereniging van plastische chirurgen. Achteraf kwam een van die dokters mij feliciteren met mijn uitspraak 'titels zijn belangrijk' terwijl ik eigenlijk gezegd had 'tieten zijn belangrijk'. Ik liet hem in de waan. Veel dokters zijn een beetje doof, vooral plastische chirurgen. Dat komt omdat er tijdens het opereren silicone aan hun vingers blijft kleven, en dan peuteren ze met die siliconenvingers in hun oren en zo raakt de gehoorgang verstopt. Ikzelf ben ook een beetje doof, maar geen dokter, al speel ik het wel graag. Als mensen iets tegen mij zeggen, dan gebeurt het dikwijls dat ik glimlach en hen vriendelijk toeknik zonder dat ik een woord heb verstaan van wat mijn gesprekspartners uitkramen. Vooral als er veel achtergrondrumoer is, gaan de woorden compleet de mist in. Heel vervelend is dat. Ik voel me soms een lul als ik weer eens schaapachtig grijns in iemands gezicht, terwijl de mond in dat gezicht onhoorbare klanken uitstoot.

Onlangs ging ik naar de kroeg met mijn allochtone vrienden Abdelkader en Abdelflab. Abdelkader bestelde drie kamelenpis met citroen en we nestelden ons aan het enige nog vrije tafeltje. Hèhè, gezellig, zo eventjes de hort op met mijn allochtone vrienden Abdelkader en Abdelflab. Zouden er nog nieuwtjes zijn uit het verre Allochtonië? Wie is er mo-

menteel leider in de Ronde van Burkina Faso, wie won er het Afrovisiesongfestival en ijveren de Marokkaanse ambtenaren nog steeds voor het invoeren van de 4½-uren werkweek, over dat soort van koetjes en kalfjes - geitjes en schaapjes zeggen Abdelkader en Abdelflab - kouten wij dan. Welnu, over geiten gesproken, de geit van Abdelkaders vader had vorige maand een pootje verstuikt terwijl de oude Abdelkader bezig was haar in de pot te draaien. In allerijl werd de dierenarts opgeroepen. De Koran verbiedt immers het eten van hoefdieren met pootletsels. Dat werden dus cornflakes van Kellogg's die avond ten huize Abdelkader senior, want de HalAldi was al dicht. Tegen de tijd dat ik het verhaal te horen kreeg, was het beest al helemaal hersteld en opgepeuzeld. Eind goed al goed, zuchtte Abdelkader en hij nipte van zijn kamelenpis.

Hèhè, wat een dolle avonturen toch weer in het gindse Allochtonië. Er viel een onaangename stilte, dan richtte Abdelflab het woord tot mij. Abdelflab is de zwijgzame van de twee. In het deel van Allochtonië waar hij vandaan komt gebeurt nooit wat, daar hebben de hoefachtigen blijkbaar steviger poten. Abdelflab is politiek actief. Hij bewaakt aan de poort van de moskee van Zevenkote de pantoffels van de gelovigen en moet af en toe hun geurvreters verluchten. Uitkijken met zoiets. Oppassen met alles wat naar politiek ruikt, niets leidt tot heftiger emoties bij onze bruine broeders dan politiek. En religie natuurlijk. En vrouwen met een doorkijkboerka. Als Abdelflab met zijn politieke vertelsels uitpakt, dan weet ik dat ik op mijn hoede moet zijn en mijn oorschelpen een kwartdraai naar voren krommen. De vorige keer had hij het nog over het verwijderen van het asbest in de moskee. Toen ik daar een schertsende

opmerking over maakte, in de zin van ‘ach, we moeten van iets dood gaan’, viel hij heftig naar me uit.

‘Mag bruine man dan sterf van beste as en blanke man niet?’

Geen gevoel voor humor, die mannen, vreselijk. Bij die gelegenheid deed zich nog een ander incident voor. Toen ik tussen de kruikjes kamelenpis met citroen door als afwisseling een colaatje bliefde, werd ik door Abdelflab uitgescholden voor pro-Amerikaanse imperialist. Ik was daar toch efkens niet goed van. Abdelflab had eens moeten afweten van mijn voornemen om president George Bush bij zijn staatsbezoek aan België een taart in het gezicht te gooien. Helaas is dat bezoek ondertussen verleden tijd zonder dat ik mijn snode plan heb kunnen uitvoeren. Mijn oven is defect en de reparateur, die pro-Amerikaanse smeerlap, kon zozegzegd onmogelijk langskomen vóór Bush’ bezoek.

Enfin, om een lang verhaal kort te maken. Abdelflab begon tegen mij aan te zeiken met dat iele stemmetje van hem. In de kroeg heerste een drukte van jewelste. Dichte drommen hangjeugd, spijbelaars en 65-plussers, die zich gratis met het openbaar vervoer van café naar café laten rijden, verdrongen zich aan de toog. Uit de jukebox klonk het opgewonden gegil van een Berber die met de loterij een kratje blanke vrouwen heeft gewonnen. De kamelenpis vloaide rijkelijk. Abdelflab maar kletsen en kwekken in mijn richting, doch met de beste wil van de wereld kon ik er geen ene letter van verstaan. Al drie maal had ik wablied gezegd, tot ik het zelf een beetje gênant begon te vinden. Ik maar knikken en glimlachen en nog eens knikken, en met een schuine kop en knipperende oogjes doen alsof ik het hele be-

toog uitermate interessant vond, alsof ik zat te luisteren naar de uitvinder van het wiel zelve. Abdelflab begon driftig te gesticuleren en te wijzen, hij veerde recht en ging weer zitten en kreeg er zowaar een heetgebakerde kop van. En ik nog steeds mijn meest plechtige communiesmoeltje opzetten en flikkeren met mijn reeënoogjes, en maar knikken tot mijn hersenen begonnen te karnen. Tot opeens Abdelflab me bij de kraag van mijn jas greep, mij de kroeg uit sleurde en op straat gooide. Capricieus, die allochtoniërs, het heeft geen naam!

Uiteindelijk kwam ik via via te weten waarom Abdelflab zo boos werd. Hij hield weer maar eens een politiek discours en stelde mij vragen als ‘Vind jij ook dat het Vlaams Blok, tegenwoordig het Vlaams Belang, maar nog altijd dezelfde pot nat, in de regering moet?’, ‘Denk jij dat mensen als Abdelkader en ik terug naar ons thuisland gestuurd moeten worden om daar onze vroegere en slecht betaalde job, het sorteren van kamelenkeutels, terug op te nemen?’, ‘Ga jij akkoord met zij die ons ras inferieur noemen?’, ‘Vind jij Emile Mpenza een slecht geschminkte flapdrol die nog geen rotte kokosnoot in een doel zo groot als zijn ego kan trappen?’ En ik maar knikken en knikken omdat ik in alle tumult niks verstond van wat hij zei en ik niet bij elke halve zin durfde vragen of hij het nog eens wilde herhalen, tot ik dus totaal verbouwereerd in de goot belandde.

Ik houd niet van ruzie. Dit moet dringend uitgepraat worden, want ik wil mijn allochtone vrienden niet verliezen. Ik houd van hen en ik heb ze nodig, al is het maar om voor mij die delicioze kamelenpis met citroen te bestellen. Zie je mij zoiets al doen? Ik zou het niet uit mijn bek krijgen. Naar

het schijnt bestaat er nu ook kamelenpis orange. Onder het nuttigen van die godendrank wil ik alles terug goedmaken met mijn allochtone drinkebroers Abdelkader en Abdelflab. En ik heb een hoorapparaat nodig. Ik heb dringend een hoorapparaat nodig. Het is geen zicht, ik weet het, maar het hoort wel goed.

HET MEDISCH ONDERZOEK

1.

‘Leven jouw ouders nog?’

‘Ja.’

‘Is jouw vader gezond?’

‘Ja.’

‘Moeder gezond?’

‘Alleen hangtieten, ‘k weet niet of dat ongezond is.’

‘Zijn jouw kinderen gezond?’

Ik grom instemmend.

‘Hond?’

Grom grom.

‘Kat?’

‘Yep.’

‘Parkiet?’

‘Neen.’

‘Hoezo neen? De vorige keer nog wel.’

‘De parkiet is uit zijn kooi gevallen en de kat heeft hem opgegeten.’

‘Kon die parkiet niet vliegen dan?’

Beetje verrast door de agressieve toon van deze vraag, slaak ik een luide, verveelde zucht.

‘Tiger had een zwak pootje.’

‘So what? Vliegen doe je toch met vleugels.’

Wat is me dat voor takkenwrijf, zeg? Weer zo’n kittelorige vraag, en wat heeft wijlen Tiger te maken met mijn gezondheid.

‘Goed, dat volstaat, mijnheer Hoorne,’ leest ze mijn gedachten. ‘De omstandigheden waarin uw parkiet naar de big birdcage in the sky is vertrokken doen eigenlijk niets ter

zake. We gaan de ogentest doen.’

Big birdcage in the sky? Zei ze dat echt? Of liet ze eigenlijk een langgerekte boer gevolgd door een pijnkreetje? Bibburbeiiiiib aaai?

De ogentest verloopt vlekkeloos. De volgorde waarin ze de kaartjes in de kijker schuift is steeds dezelfde. Op de duur weet ik met mijn ogen dicht of het ringetje een opening heeft aan de boven-, onder-, linker- of rechterzijde.

Deel één van de gehoortest loopt eveneens prima. Ze verstuurt de tonen met een tussenpauze van ongeveer drie seconden. Het enige wat je eigenlijk moet kunnen om goed te horen is tot drie tellen. Eén, twee, drie, JA! Eén, twee, drie, JA! En als ik niks hoor, weet ik stellig dat er toch iets moet zijn. JA!

Omdat ik veel last ondervind bij een conversatie met achtergrondrumoer, worden mijn oren aan een bijkomende proef onderworpen. De verpleegster neemt plaats in het belendende lokaal. We zitten nu aan weerszijden van een grote ruit. Door een microfoon beveelt ze me om de hoofdtelefoon op te zetten. De woorden die ze mij voorzegt, moet ik nazeggen. Eerst éénlettergrepige, vervolgens tweelettergrepige. Ze noteert driftig en corrigeert indien nodig. Dat hoeft slechts één keer. Ik zeg bloedbad in de plaats van bloedvat en we moeten daar allebei om lachen. Ik hard en uitbundig omdat ik bloedbad in de context van deze test een raar woord vond, zij ingetogen omdat ze niet de schijn wil wekken mij uit te lachen. Lach dan, aangeklede bezemsteel, denk ik. Het mag, hoor, want dit is best grappig. Volgt de blaasproef ofte spirografie. Wat zal ze nu weer uitkramen? Nu the old grey whistle test? The answer my friend is blowing in dat dingske dat ik u zo met-

een zal geven? Iets met blowjob? Ik kijk naar het stuk antiek voor mij en grinnik. Dit mens met haar bilaterale hazenlip zou zelfs uit een blokfluit nog geen noot muziek kunnen wringen, laat staan uit...

‘Sta recht, mijnheer Hoorne’, zegt ze, ‘en get ready for the blowjob.’

Ik verslik me in mijn speeksel en schiet in een onbedaarlijke hoestbui.

2.

Ik blaas een mooie curve en voor de rest gebeurt er niks, of wat had u gedacht? Er gebeurt nooit eens iets wat het daglicht wel of niet mag zien, tot ik mijn rug draai. Nog voor de prik de angel uit een verhaal halen, daarin wil ik mij bekwamen. Is het niet helemaal gelijk het leven zelve? Maar dan wel tienduizend keer minder opwindend. Of meer. Hoe leit dit kindeken hier in de kou! Ziet eens hoe alle ledekens beven, ziet eens hoe dat het weent en krijt van rouw! Na, na, na, na, na, na, Kindeken teer, ei, zwijg toch stil sus, sus, en krijt niet meer... Is it my imagination or have I finally found something worth living for? I was looking for some action, but all I found was cigarettes and alcohol... Stil maar, wacht maar, alles wordt nieuw, de hemel en de aarde. (x2). En zo kun je een verhaal vollullen met flarden lyrics en allerlei flauwekul, en iedereen zal het merken. I dont want to start any blasphemous rumours, but I think that God's got a sick sense of humor and when I die, I expect to find him laughing. Ik was verliefd op Chris Lomme, dat meisje met het blonde haar. Iedereen wil erop, maar ze is te steil. Do I attract you? Do I repulse you with my queasy smile? Am I too dirty? Am I too flirty? Do I like

what you like? Ziedaar een zak met noten, tsjoelala tsjoelala, kust allemaal mijn kloten, tsjoelalaaaaa.

Wat ik geblazen heb, mag er warempel wezen. Op het einde heb ik niet echt meer doorgedouwd - ik ben geen uitslover - en dat tekent zich duidelijk af op het grafiekje. Duikelend naar de x-as verdwijnt mijn ademtocht onder de lijn voorstellende het spirografische kunnen van de gemiddelde man van 41. Wie is die gemiddelde man van 41, vraag ik me af. Ik vraag het aan mevrouw de verpleegkundige. Weet zij het antwoord? Dat weet ze. Maar ik moet eerst even weg, ben lichtjes in paniek. Hoe zou het zijn met mijn beursaandelen? Ik ren naar mijn bureau, open mijn webbrowser en check de koersen. Overall verlies, behalve in de derde rit van de Ster van Bessèges, daar is er een winnaar. Shit, ik heb vandaag mijn portefeuille nog niet bovengehaald en ben toch al een hoop centen kwijt. Verdomme, verdomme... vloekend als Hugo Claus na de jaarlijkse bekendmaking van de Nobelprijswinnaar voor Literatuur, haast ik me terug naar het onderzoekslokaal. Waar waren we gebleven? Juist ja, de gemiddelde man van 41. Wie is hij en waarom? Weet mevrouw de verpleegkundige het? Ja, dat weet ze.

'De gemiddelde man van 41 - laten we ons voor het gemak beperken tot Vlaanderen - is voor 52% getrouwd en heeft 1,71 kinderen. Hij doet het naar eigen zeggen 2,7 maal per week met zijn eigen vrouw en 0 maal per week met andere vrouwen. Wishful thinking. In werkelijkheid bedragen die cijfers 0,7 en 0,03. Hij heeft 0,5 huisdier, in de helft van de gevallen is dat een hond. Eén man op vier heeft dus een hond. Dat gelooft toch geen kat, en terecht, want in de meest recente audit is een fout geslopen. De enquêteurs heb-

ben namelijk de schapen, gehouden door bijna uitsluitend allochtone mannen, als hond meegeteld, een blunder van formaat die het Nationaal Instituut voor Statistiek handig heeft weten te maskeren. All well that ends well, denkt een mens dan, maar de DVH - de Dienst voor Hondenbelasting - krijgt, zich baserend op foute statistieken, ineens het akelige vermoeden dat er out there een pak zwarte honden rondlopen, en werft een batterij extra controleurs aan. Waarmee worden die mensen betaald, denkt u, mijnheer Hoorne?"

'Met mijn en uw geld, zuster. En gezien het huidige beursklimaat heb ik niet veel zin om dat boeltje te financieren.'

'Exact. Het contrast met de cijfers van de vorige jaren is des te extremer omdat vroeger een poedel wel eens voor een schaap werd gehouden en dus abusievelijk niet geteld. Eén van de voornaamste directieven bij de laatste registratie luidde dan ook: een poedel die op een schaap gelijk, is en blijft een poedel! En wat denkt u was het gevolg van die richtlijn, mijnheer Hoorne?"

'Overijverige ambtenaren die opeens overal poedels zien?"

'Correct! Overijverige ambtenaren die tot hun verbazing constateren dat ineens heel veel allochtonen zich een poedel hebben aangeschaft. De sociale en culturele integratie komt eindelijk op gang, want onze allochtone medemens schaft steeds vaker typisch westerse huisdieren aan, jubelde de directeur-generaal van het NIS. tijdens zijn nieuwjaarspeech, de stomme kloot.'

'Missen is menselijk en mensen zijn misselijk,' opper ik.

'Uw mening, maar die vroeg ik niet. De mijne is dat ik niet goed word van dat soort van dwaze vergissingen. Soit, we dwalen af.... Wat valt er nog te zeggen over de gemiddelde

man? Wel, hij scheert zich om de 35 uur, kamt precies één maal per dag zijn haar en heeft bakkebaarden van 7 millimeter lang. Andere cijfers over de persoonlijke hygiëne van de man zijn uit het rapport weggelaten wegens te gênant. De gemiddelde man slaat 3 keer per jaar zijn vrouw, maar wordt zelf 4,4 keer door zijn eega in elkaar getimmerd. SM, spanking en andere potige perversiteiten met wederzijdse toestemming maakten geen deel uit van het onderzoeksdomein, maar partnergeweld, het blijft een groot taboe in onze...'

'Ja ja, 't is al goed,' zeg ik. 'Qua informatie over de gemiddelde man kan dat volstaan, informatie waar ik niks aan heb overigens, want ik ben wie ik ben en niet van plan om op mijn leeftijd nog te veranderen, zeker niet richting middelmaat.'

'That's the spirit, mijnheer Hoorne'.

You name it, sister. I heard it through the grapevine. Oe oe oerend hard kwamen zie doar angescheurd. Don't call us, we call you. Le freak, c'est chic. En als we dood zijn, groeit er gras op onzen buik. Ziehier een zak met kniekers, tsjoelala tsjoelala, test allemaal mijn iekels, tsjoelalaaaa. Vooruit met de geit, wat is het volgende onderdeel in deze medische tienkamp? Ik begin me verdorie aardig op mijn gemak te voelen bij deze griet. Ze heeft de uitstraling van een wormstekige sperzieboon. Allicht daarom. Ik wil niets voor deze vrouw betekenen en zij laat mij zo koud als een frigide eskimotinetje dat op vakantie aan de Zuidpool het vriesvakje van haar koelkast opvult met ingevroren ijsbeerfilets van Kapitein Iglo.

'O, u hebt nog niet geplast,' roept ze uit. 'Hier, een plastic bekertje. Niet vol graag, een klein halfje volstaat. Het toilet

is achter dat gordijn.’ Ze wijst naar het enige gordijn in de ruimte aanwezig. Met de ruimte bedoel ik het vertrek waar wij ons bevinden en niet de plek waar je terechtkomt na een lange opwaartse beweging. En met het vertrek bedoel ik natuurlijk de kamer, het lokaal en niet de start van iets. En wij, dat zijn de zuster en ik en niet u, lezer, en ik. Dit even voor alle duidelijkheid. Goede afspraken maken goede vrienden.

Ik heb daarnet nog maar geplast, maar ik ben een zeikerd en schijter eerste klas, en dat komt me dit keer goed van pas.

‘Zal ik in een tweede potje nog een drolletje draaien, zuster, of is de arbeidsgeneeskunde niet geïnteresseerd in mijn feces?’

Haar telefoon rinkelt, ze antwoordt niet en schudt het hoofd. Deze dingen gebeuren op hetzelfde moment, maar wel in die volgorde.

Ik glijd langs het gordijn het plashokje binnen en wat ik daar zie slaat mij met verstomming. Achter het gordijn staat een levend wezen van op het eerste zicht onbestemd geslacht. Het heeft in zijn handen een baseballknuppel met daarop in grote letters het woord VERSTOMMING. Het heft de knuppel en mept mij keihard in de onderbuik.

Het wordt me antraciet voor de ogen, en met ‘het’ bedoel ik dit keer niet het wezen maar gewoon het lidwoord, moet ik hier echt alles uitleggen? Sorry lezer, ik moet mijn explicatie staken want het antraciet is ondertussen gitzwart geworden. Ik zie minaretten, ik zie de Chinese Muur, ik zie een brandende Deense vlag, ik zie Japanners die in een metrostel worden geduwd, ik zie een kangoeroe die uit de buidel van een andere kangoeroe een geldbeugel pikt... dit alles maakt me duidelijk dat ik geheel buiten westen ben.

3.

Als ik ontwaak, blijk ik mij - o surprise surprise - in een ziekenhuis te bevinden. Waarom worden mensen die buiten bewustzijn geraken altijd naar een ziekenhuis en niet naar een café, pretpark of bordeel gebracht?

Overall wit: witte muren, witte stoelen, witte tafel, witte apparatuur, witte rozen, witte Cliniclown... Witte Cliniclown?? Hoort die niet thuis op de kinderkankerafdeling? 'Gegroet,' zegt de Cliniclown, 'ik ben dokter Adriaens.'

Dokter Adriaens heeft een varkensneus en boven zijn oren bossen lichtgrijs kroeshaar als ragebollen zo groot. Bovenste helft van de schedel glimmend kaal. Hij draagt een pofbroek en schoenen waarvan de punten omhoog krullen tot tegen de zoom van zijn schort.

'Zo zo...' zegt hij en hij kijkt me indringend aan.

Nu behoor ik een paniekerig gezicht te trekken en te stamelen: waar... ben... ik... ? Hoe... gaat het... met me... dokter? Net alsof die dat weet. Waar ik ben wel, hoop ik, maar hoe het met me gaat, afwachten maar. Ik besluit te zwijgen en de dokter aan het woord te laten. Geen insinuerende vragen stellen. Trouwens, nog altijd geloof ik niet echt dat deze Bassie Bleekscheet een arts is. Wacht, ik zal die knakker even aan een kleine test onderwerpen. Na twintig jaar mijn boterham te hebben verdiend in het ziekenfonds, kan ik qua medische lulpraat aardig mijn streng trekken.

'Geef mij eens een synoniem voor het specialisme dat zich bezighoudt met de aandoeningen van neus, keel en oren?' gebied ik hem.

'Otorinolaryngologie. Hoezo?' giechelt hij verbaasd.

Wel wel, een clown die gestudeerd heeft, kijk eens aan.

‘Leg uit: Placebo!’

‘Ha, een makkie. Een placebo is een neppilletje, een fake injectie, of zelfs een schijnoperatie. Een middeltje dat niet werkt, maar toch kan helpen.’

‘Slechts ten dele goed, witjas. Placebo is ook een rockband, die wel eens tot de britpop gerekend wordt. Echter, op die kwalificatie valt toch wat aan te merken; zowel muzikaal gezien, als door de internationale herkomst van de bandleden (Engeland, Verenigde Staten en Zuid-Mongolië). Placebo wordt in 1995 opgericht in Londen, maar heeft zijn wortels en savooien in Luxemburg, waar zanger/gitarist Brian Molko en gitarist/bassist Stefan Olsdal op een internationale kostschool zitten. De twee hebben dan nog niet zo veel met elkaar te maken, want Stefan was erg populair en Brian werd gezien als een buitenbeentje en een onbetwiste loser. Op 17-jarige leeftijd vertrekt Brian achterwaarts op zijn blote knieën naar Londen. Hij gaat toneel studeren aan de Goldsmiths academie. In die zelfde periode komt hij Stefan weer tegen. Samen met een gezamenlijke vriend Robert Schulzberg, besluiten ze een band te beginnen, die ze Autoband noemen. Later wordt de band omgedoopt tot Placebo en wordt Robert, omdat hij het te druk heeft met het uitkuisen van zijn tenen, vervangen door Steve Hewitt. In 1995 komt de eerste single, Bruise Pristine, uit, onder het onafhankelijke label Fierce Panda Records. Als gevolg hiervan krijgt de band veel aanbiedingen van andere labels, en in februari 1996 komt Come Home uit op het label Een Peer Tegen Uw Muil Records. In 1996 belanden enkele demo's bij David Bowie, die zo onder de indruk is van het materiaal dat hij al zijn eigen platen in brand steekt en het trio aantrekt als voorprogramma voor zijn nieuwe wereldtournee. Dat jaar komt Steve terug bij de groep en verschijnt

het wat wisselvallige, maar toch veelbelovende titelloze albumdebuut. De groep wordt langzaam bekender, wat vooral komt door de androgyne houding van Brian, die ook wel eens de vijfde Teletubbie wordt genoemd. Over zijn geaardheid wordt volop gespeculeerd. In 1997 boekt de band het eerste grote succes met de single Nancy Boy, die een hit wordt in de alternatieve muzieksce­ne van het Europese vasteland. Het tweede album, Without You I'm Nothing, komt in 1998 uit, en wordt voorafgegaan door de singles Pure Morning (op 4 in Engeland) en You Don't Care About Us (op 5 in Engeland). Het album krijgt goede kritieken van roodharige transseksuelen met een snor, voornamelijk omwille van de persoonlijke, cynische teksten van Brian. De band speelt ook een bescheiden rolletje in de glamrock-film *Vinde gij mien gat niet te dik in dezen rok?* In 2000 komt *Black Market Music* uit, welke ook goed wordt ontvangen en de singles *Special K* van Kellogg's, *Black-Eyed* en *Slave To The Wage* worden bescheiden hitjes. In 2003 verschijnt *Sleeping With Ghosts*. Op dit album lijkt Placebo het wat rustiger aan te doen en vormen de nummers dankzij enkele eindjes touw en wat plakband een samenhangend geheel. Desondanks blijft de muziek typisch voor Placebo. Van dit album komen de singles *This Picture*, *Special Needs*, *The Bitter End* en een remix van *Ik zie zo gere mijn duivenkot in brande schieten*. Ook verschijnt het album in een limited edition-uitgave met een bonus-cd, die je in de supermarkt kan omruilen voor een blikke pilchards of een bokaaltje witte bonen in tomatensaus. Placebo speelt hierop onder meer nummers van *The Smiths*, *Sinead O'Connor* en *Joe Harris*. In 2004 is er een verzamelcd en -dvd uitgekomen (*Once more with feeling*) met daarop de singles vanaf 1996 en twee nieuwe

nummers: I Do (Fuck Cows On Weekdays) en Twenty Years. Hun vijfde album Fifth Album verscheen in maart 2006. De eerste commentaren zijn lovend.’

‘Ja, maar ik heb ook gelijk hoor, knul,’ giechelt Adriaens.

Dat mag dan wel zijn, ik ben nog lang niet overtuigd van de medische vaardigheden en vuur een ultieme vraag af: ‘Wat is een myomectomie, Bassie?’

‘Een operatieve verwijdering van een myoom van de baarmoeder, hahaha, man toch, waarom wil jij dat allemaal weten? Met jouw baarmoeder is heus alles in orde hoor, want je hebt er geen, hahaha.’

Dokter Adriaens heeft een reuzenlol. Hij kletst op zijn dijen van plezier. Dijen van plezier?

‘De meeste patiënten willen meteen weten wat er met hen schort, maar jij steekt van wal met een medische quiz, ach, het is eens wat anders... haha... enfin, ter zake, elke dag om acht uur op Canvas, hahaha... ik zal eerlijk met u zijn, mijnheer euh...’ Hij kijkt in zijn ordner.

‘Hoorne,’ zeg ik.

‘Juist ja, Hoorne. Hoor eens, Hoorne, hahaha, u heeft geluk gehad, vriend.’

Dit is het moment waarop zelfs de meest koelbloedige patiënt breekt en de dokter om een stand van zaken smeekt. Maar ik blijf ijzig kalm. Ik heb tijdens mijn Placebo-toelichting al mijn ledematen een voor een lichtjes bewogen, en ik voelde niet de minste pijn.

‘Inderdaad, u hebt waarlijk geluk gehad,’ herhaalt hij.

‘In de belendende kamers 203 en 207 zijn vannacht twee moorden gepleegd. U hebt wel een hele goede engelbewaarder. U zou zich natuurlijk ook... haha... verongelijkt... ha... kunnen voelen... hahaha... omdat de moordenaar u niet ... hoho... de moeite waard vond, mijnheer Hoorne. Hahahahaha!’

Het gebulder van dokter Adriaens werkt zo aanstekelijk dat ik lachtranen moet onderdrukken. Edoch, er valt hier helemaal niks te lachen. Deze pipo scheurt straks in zijn Porsche naar de tennis-, bridge- of golfclub, maar ik, ik lig hier toch maar mooi in het ziekenhuis, diagnose vooralsnog onbekend, en ik zou hoera moeten roepen omdat ik nog leef? Ik heb nog nooit hoera geroepen om het leven en ook dit keer vertik ik het. Ik kwam huilend ter wereld, meer zelfs, ik huilde al in het vruchtwater. Het leek op snorkelen, grote honger of een bubbelbad, maar gelukkig dempten mijn hangtieten het geluid, dixit mijn moeder.

Het verhaal van de dubbele moord geeft mij een onbehaaglijk gevoel, maar ik weiger het te geloven. Men heeft mij gewoon per vergissing naar een psychiatrisch in plaats van naar een algemeen ziekenhuis gebracht, en nu ben ik in gesprek met de patiënt die iedereen hier kent als Dokter Kwak, de beste vriend van Napoleon. Als er werkelijk mensen zijn vermoord, waarom hoor ik dan geen politiemannen op de gang, sirenes, gegil, huilende familieleden, het geritsel van lijzakken. En waarom word ik, als mogelijke kroongetuige of verdachte, niet ondervraagd? 'O ja, de commissaris vroeg uw naam en adres. Niet dat ik denk dat hij met u wilt daten, haha, maar hij zag er wel een ietsepietsie homofiel uit, stop maar een kurk in je aars, hihi, en ik wist niet dat de nieuwe politieuniformen roze waren, hahaha. Maar goed, alle gekheid op een beenprothese, laten we het even over u hebben, die dooien komen heus wel goed terecht, hahaha. U hebt tonnen geluk gehad, mijnheer Hoorne. Ten gevolge van uw accidentje zijn uw... haha... patatjes... en uw Willy Wortel... hoho... een beetje gezwollen, maar dat komt allemaal wel weer dik in orde. Het had erger kunnen zijn. Maar medisch en statistisch

gezien moet ik u toch verbieden om de komende twee à drie weken ... euh... hahaha... gemiddeld 2,7 maal per week Grieks-Romeins te worstelen... hihi... maar... en u heeft nog meer chance... in werkelijkheid zal die 2,7 keer slechts....' '... 0,7 keer bedragen,' vul ik aan.

'Euh... neen, 0,73... u vergeet... laat maar zitten... hahaha... het zijn mijn zaken niet wat u al dan niet uitvreet in uw vrije tijd, zolang u uw handen hier maar onder de lakens houdt. Verpleegsters ambeteren is in dit ziekenhuis een exclusief recht voorbehouden aan het medische korps, dat staat zo in het arbeidsreglement, hahaha. In elk geval, deze jongen moet er vandoor. Vermits ik vandaag twee patiënten minder moet bezoeken, heb ik eindelijk weer eens tijd om te gaan golfen. Ik moet een beetje aan mijn handicap werken. Weet je wat hier zo... haha... grappig aan is. Mijn vaste golfpartner, een ex-patiënt van mij, moet... haha... niet meer aan zijn handicap werken. En weet je waarom?'

'Betere speler dan u?' gok ik.

Dokter Adriaens slaat dubbel toe van het lachen.

'Bijlange niet... Michel kan nog geen ei kapotslaan. Mijn golfmaat... hahaha... zit in een karreke. Mijn eerste medische fout! Dinsdag 14 maart 1989, alsof het de dag van gisteren was. Daar ben je als dokter best trots op, op je eerste medische fout. Maar het went, zoals alles in het leven. Dokters zonder medische fouten worden door hun collega's niet voor vol aanzien. Ze hebben weinig patiënten, een zee van vrije tijd, maar geen geld voor een lidmaatschap van de golfclub. In de hedendaagse jongerencultuur bestaat er een mooi woord voor dat slag volk: loezers. Meestal zijn ze zelf ook nog jong, onderdanig en baardloos - vooral de dokteresjes, haha - tot ze op een

dag te weten komen wat ze moeten doen om erbij te horen. Allez, dit is eigenlijk niet om te lachen, want mijn verzekering heeft zwaar betaald voor Michel... en mijn bijdrage flink verhoogd, de bloedzuigers. Ik heb hem voor zijn verjaardag een lidkaart van mijn golfclub cadeau gedaan, want weet u, ik ben nog de slechtste niet. O ja, om twee uur mag u naar huis. De hoofdverpleegster zal u een zalfke meegeven om uw klokkenspel mee op te blinken... haha. Als er binnenkort ergens een anonieme flasher opduikt, in alle betekenissen van het woord, dan weet ik dat u het bent. Hahaha. Flashen, je weet wel, heeft u hem... hahahaha?’

Dokter Kwak zal zich ooit nog doodlachen, tenzij ik hem hier nu stante pede vermoord. Schrijver van dit verhaal, voer dit personage af a.u.b. en laat het nooit meer terugkomen. Dit is een bevel!

‘Prettige dag verder, mijnheer Hoorne. Controleraadpleging over twee weken. Hier heb je mijn kaartje. Bel mijn secretaresse om een afspraak te maken, of maak er straks één voor u vertrekt, dan moet u er niet meer aan denken. Behalve over twee weken natuurlijk, hahaha.’

4.

Commissaris Callewaert zit achter zijn bureau. Hij maakt een warrige indruk en heeft grote paarse wallen onder zijn ogen. Niettegenstaande er op de glazen toegangsdeur tot het politiecommissariaat een grote sticker hangt met het opschrift ‘Dit is een rookvrij gebouw’ bungelt er een brandend sigaartje aan zijn onderlip. Af en toe neemt hij dat uit zijn mond om uit een mok een teug koffie te slurpen. Op het bureaublad tal van vieze bruine vlekken. Callewaert

heeft vettig haar, een stoppelbaard en bretellen. Een flik uit een televisieserie. Alleen de holster met pistool onder zijn oksel ontbreekt. Hij wijst naar de stoel aan de ander kant van zijn bureau, dooft het sigaartje in de zware glazen asbak van een al lang vergaan biermerk, leunt achterover en legt zijn handen in zijn nek.

‘Volgende week is mijn vrouw jarig en ik heb nog geen geschenk voor haar. Meer zelfs, ik heb nog geen flauw idee wat ik voor haar zal kopen? Heb jij soms een tip? Jij ziet er mij het type man uit dat perfect weet wat een vrouw wil,’ steekt hij van wal. De politie, mijn vriend, al goed en wel, maar deze directheid en dat getutoyeer bevallen me niet echt. Maar ik ben op alles voorbereid en alles betekent inclusief vragen als deze. Het antwoord ligt dan ook op mijn lippen klaar.

‘Ik weet het niet, commissaris.’

‘Aha! Bingo!’ Hij veert recht, valt weer in zijn stoel en buigt zich vervolgens zo ver voorover dat ik zijn vieze adem ruik. ‘Ik weet het niet is het standaardantwoord van de misdadiger, mijnheer Hoorne. Ook dát wist jij natuurlijk niet, maar ik toevallig wel, want ik ben hier de flik en niet jij, anders zat ik nu op jouw stoel en jij op de mijne, en stelde jij mij die vraag, maar de kans dat ik ‘ik weet het niet, commissaris’ had geantwoord, is onbestaande, want ik ben geen crimineel, laat staan een moordenaar.’

Hij richt een priemende vinger op mijn borstkas. ‘Weet je, ik had hier ooit iemand net zoals jij. Brave burgerman, blanco strafblad, de onschuld in persoon, Mister Nice Guy. Op elke vraag die ik stelde, antwoordde hij met ‘ik weet het niet’. Hoe is jouw naam? Ik weet het niet. Waar woon je? Ik weet het niet. Welk resultaat heeft Club Brugge dit weekend gespeeld en tegen wie? Ik weet het niet. Wat is de

vierkantswortel van 1681? Ik weet het niet. Hoe maak je béarnaisesaus? Ik weet het niet... Gelijk wat ik die man vroeg, steeds antwoordde hij met 'ik weet het niet'. Achteraf bleek dat we te maken hadden met Christophe Caluwé, alias de Koppensneller van Koekelare.'

Een siddering rolt over mijn rug. 'Hebt u de Koppensneller van Koekelare gevat, commissaris?'

Commissaris Callewaert glundert. Hij trekt aan zijn bretellen en laat ze tegen zijn borstkas knallen. Ik interpreteer dit als een teken van fier zijn op zichzelf. Ineens weet ik waarom heel wat mannen geen greintje vreugde meer uitstralen. Er worden geen bretellen meer gedragen.

'Zelfde verhaal met de Hoofdenhakker van Hooglede, de Slachter van Slijpe en de Uitbeender van Uitkerke, allemaal meesters in het ignoreren. Niets wisten ze... correctie, ze zeiden dat ze niks wisten, maar wel allemaal schuldig. Als iemand meteen bekent, mijnheer Hoorne, heb ik maar één zorg, en dat is die gast zo snel mogelijk weer buiten krijgen. Meestal zijn het mannen op zoek naar een goed gesprek. Een kaartje van de psycholoog in hun pollen of een stadsplan waarop ik de hoerenbuurt omcirkel, een schop onder hun gat en hup, buiten die minkukels! Eén keer hadden we hier een mafkees die in geuren en kleuren vertelde hoe hij zijn buurvrouw had omgebracht. En zich maar uitsloven om ons dat te doen geloven... lachen dat we gedaan hebben, mijn collega en ik. Op een gegeven moment rolden we over de vloer van de pret. Die vent maakte zich kwaad en legde ineens een bebloed keukenmes op mijn bureau met de woorden 'Ziehier het corpus delicti'. Corpus delicti, haha. Zeg dat een keer in 't Vlaams, manneke, zei ik, want mijn Duits is niet zo goed. O, wat deed mijn buik

pijn van het gieren, ik heb in jaren niet meer zo'n lol gehad. Achteraf bleek ik het bij het rechte eind te hebben. De man bleek geheel onschuldig en had het hele verhaal van a tot z verzonnen. Bedelen om aandacht, zielig, vind je niet? Een half telefoonboek vol met hulplijnen, nummers van praatgroepen en therapeuten, maar ze moeten per se de politie lastigvallen met hun pathetische praatjes. Enfin, weet je wie het gedaan had?

'Euh... de buurman... ik bedoel de echtgenoot van het slachtoffer?'

'Fout. Het was het werk van de Wreedaard uit Vrasene, een keurige bankbediende die zelfs op de vraag 'wat zijn de rentetarieven voor een hypothecaire lening?' antwoordde met 'ik weet het niet'. Tja, dan weet je het wel.'

Ik denk aan de titel van dit verhaal, Het Medisch Onderzoek, en hoe ver we daarvan zijn afgedwaald. Zal commissaris Callewaert straks in mijn aars op zoek gaan naar drugs? Word ik gemarteld? Ik huiver en troost mezelf met de gedachte dat daar niks medisch aan is en dat het in dit verhaal niks ter zake zou doen, maar toch moet ik samen met u vaststellen dat dit verhaal aan een niet vooraf in te schatten wildgroei is begonnen. Hoorne, jij met je ik-verhalen altijd. In de derde persoon kon toch ook. Creëer een personage en noem het Jan Snot of Piet Snot en je bent van een hoop ellende verlost. Als je dan toch zo graag de hoofdrol speelt, was dan acteur geworden. Of paus. Of zanger van U2. Wat bijna hetzelfde is. In elk geval... this is another fine mess you've gotten me into.

'Je hebt nog bijna niets gezegd en je bent er toch al in geslaagd jezelf erin te praten, Hoorne. Die moderne politietechnieken zijn een zegen voor de hedendaagse misdadbestrijding. Waar is de tijd van de nachtenlange onder-

vragingen... Good cop, bad cop, een spot in je gezicht. Enfin, voor ik nostalgisch word... ik lees even jouw rechten voor... ahum... you have the right to remain silent en je mag één telefoontje doen. Mag ik Pizza Palace Take Away aanbevelen, ik trakteer, 't is te zeggen, de Belgische Staat trakteert, en als je het ooit tot de elektrische stoel schopt, mag je nog eens eten op kosten van de overheid, maar dat zal dan wel in een ander apenland moeten zijn, waar de doodstraf wel nog bestaat. Pizza Palace Take Away, 056 218734.' Commissaris Callewaert draait zijn telefoontoestel naar me toe.

'Vraag naar Luigi en zeg dat het voor Germain is, dan zet hij zijn snelste brommerke in, want terwijl wij hier zitten te eten, blijven de criminelen daarbuiten maar bezig. We kunnen slechts één ding hopen, en dat is dat ook criminelen wel eens een koffiebreek, lunchpauze of snipperdag nemen. Voor mij ene met ham, tomaten en knoflook, neen, doe maar twee met ham, tomaten en knoflook. Ik heb honger als een politiepaard.'

De wereld is gek geworden. Vandaag is het duidelijk, de wereld is waarlijk gek geworden, of is het altijd al zo geweest? Toen ik nog een kind was, dacht ik dat alles klopte en in elkaar klikte als een autogordel, maar dat ik nog te klein was om al dat grootse te begrijpen, een beetje zoals een legpuzzel met heel veel stukjes. Zo'n puzzel bevatte altijd een moeilijk gedeelte. De hemel bijvoorbeeld. Wolken. Lucht. Moeilijk, jong, moeilijk. Dan kieperde je al die stukjes op tafel, er voorzichtig zorg voor dragend dat er geen op de grond vielen. De lichtblauwe moesten bovenaan, dat wist je wel. Wolken, lucht, flauw zonnetje, bijna onzichtbaar vogeltje. De overige twee derden van het plaatje

waren donker en somber. Daar was de actie, daar gebeurde van alles, fluitje van een cent. Maar die hemel! Hemel, er was zoveel hemel! Die stukjes leken zo verdomd goed op elkaar, maar hadden toch allemaal hun eigen onverwisselbare plekje. Tegen de tijd dat ik twintig ben heb ik mijn levenspuzzel helemaal gelegd, dacht ik, dan zal ik alles weten, gedaan met de twijfel en vertwijfeling. Dream on, dude. Vandaag zit ik plat op mijn gat in een gebombardeerde speelgoedwinkel vlakbij het rek waar daarnet nog de puzzels lagen. Jigsaw, Jumbo, Ravensburger... ik verdrink in de puzzelstukjes. Wat een chaos, wat een miserie, wat een onoverzichtelijke troep.

De commissaris rukt nijdig aan de telefoon, tikt een nummer in en bestelt zijn maal. Daarna tikt hij nog een nummer in. 'Kom hem maar halen,' snauwt hij, 'ik ben klaar.'

5.

Mijn cel is kaal maar proper. Ik weet niet wat mij precies ten laste wordt gelegd. Het is te zeggen: ik weet het eigenlijk wel. De verpleegster van de Dienst voor Arbeidsgeneeskunde en mijn twee burens in het ziekenhuis werden om het leven gebracht en overal, werkelijk overal zijn mijn vingerafdrukken teruggevonden. En dat terwijl ik pertinent zeker weet dat ik het niet gedaan heb. Leiden mijn vingers een eigen leven? Heeft iemand mijn vingerafdrukken gekopieerd? Zal ik dit verhaal de magisch-realistische toer laten opgaan?

Toen ik nog een kind was, beleefde de kunststroming die het magisch-realisme werd genoemd haar hoogtepunt of de

naweeën daarvan. In Vlaanderen toch, onze noorderburen waren niet zo dol op die hocus pocus. Elk leerboek Nederlandse taal bevatte van die verhalen die op een gegeven moment geheel de mist ingingen. Verhaaltjes zoals ik ze tegenwoordig wel eens durf schrijven, maar dan saai, droog en zoutloos. Magisch-realisme, dzjiezies, hoe heeft het ooit iets kunnen voorstellen? Hoe heette die hopman van het magisch-realisme ook alweer? Daisne. Juist ja, Johan Daisne. Wie kent niet zijn grimmig pamflet tegen de hippiecultuur getiteld De man die zijn haar kort liet knippen? In dat visionaire meesterwerk rookt een hippie een joint van slechte makelij (pagina 7) waarna zijn ziel hemelwaarts zweeft (pagina 8). Daar aangekomen staat Sint-Pieter hem op te wachten met een grote heggenschaar in zijn handen (pagina 10). Knip knip doet Sint-Pieter en de lange lokken van hippiemans dwarrelen ter aarde (pagina 12). Gelukkig heeft alleen het lichaam beharing en niet de ziel. Geen man overboord dus. In een halfslaap verzonken mijmert onze peacebrother hier een wijle over (pagina 14 tot pagina 253) waarna hij op pagina 254 stikt in zijn eigen braaksel. Wat is er immers gebeurd? Die dag heeft onze vriend omstreeks vier uur in de namiddag bij wijze van ontbijt een stukje bedorven spacecake genuttigd. Dat in combinatie met het onkoosjere rokertje blijkt fataal te zijn. Via het vagevuur komt de hippie in de hel terecht waar mannen wél lang haar mogen dragen. Eind goed, al goed. Of is het eind slecht, al slecht? Wat is echt en wat is schijn? Niemand weet het... spooky spooky... sidder en beef.

Enkele jaren later verscheen van dezelfde auteur De trein der traagheid, een al even profetische bestseller over de nakende structurele problemen bij de NMBS. Een trein ver-

trekt op een mistige morgen in het unheimisch idyllische plaatsje A (pagina 7) op weg naar het stadje C. Na vele honderden kilometers sporen valt de trein stil in het boerengat B (pagina 8). Alras blijkt het om een technisch euvel te gaan (pagina 177). De stoomfluit doet het niet meer en de doodsbanige machinist weigert verder te rijden. Belachelijk, denkt u, maar hoedt u voor voorbarige conclusies. U moet rekenen dat de ijzerweg in die tijd nog in zijn kinderschoenen stond. Bewaakte overwegen waren er niet, onbewaakte overwegen evenmin. Overstekend vee des te meer. En niet te vergeten... de struikrovers in de bosjes. Hier maakt de schrijver volgens mij een foutje, dacht ik aanvankelijk, want het leek mij nogal onrealistisch dat benden onvervaarde struikrovers zich door een stoomfluit laten afschrikken. Hoe kortzichtig en zelfingenomen van mij om te twijfelen aan het *métier* van Daisne.

Stom stom, hoezeer schaamde ik mezelf... want vergeet niet dat we hier te maken hebben met het opus magnum van de Grote Manitoe van het magisch-realisme. Die stoomfluit is dus niet zomaar een stoomfluit, maar een magische stoomfluit. Dat staat er niet, en er wordt nergens allusie op gemaakt, maar ook dat maakte deel uit van het magisch-realisme: er zelf van alles bij bedenken. Evengoed zou je kunnen veronderstellen dat die machinist een schijtlaars is. Of dat die struikrovers leiden aan stoomfluitallergie, of dat ze vrezen dat ineens Sint-Pieter met zijn heggenschaar uit die trein zal springen. Maar dat ware dan weer te weinig magisch en te veel realistisch. Vergeet bij het lezen van Johan Daisne nooit dat in het magisch-realisme *the sky* niet *the limit* is maar *only just the beginning*.

Een tweede exponent van deze kunststroming die Vlaanderen

definitief op de wereldkaart zette is Hubert Lampo. Ook over hem valt er heel wat te zeggen. Hij werd geboren in 1920 te Antwerpen. Hij leeft nog. Of hij is dood.

Tot zover deze verhelderende retrospectieve op een der belangrijkste literaire hausses die Vlaanderen ooit gekend heeft.

Hier zit ik op mijn brits, een mens alleen met zijn gedachten. Mijn cel is kaal maar proper. Ik weet niet wat mij precies ten laste wordt gelegd. Het is te zeggen: ik weet het eigenlijk wel. De verpleegster van de Dienst voor Arbeidsgeneeskunde en mijn twee burens in het ziekenhuis werden om het leven gebracht en overal, werkelijk overal zijn mijn vingerafdrukken teruggevonden.

6.

In elk deel van dit verhaal heb ik tot nu toe een nieuw personage opgevoerd. Dat zal nu moeilijk gaan, want ik zit nog steeds alleen in mijn cel in stilte in elkaar gedoken in een hoekje in een zin die te veel keer het woordje 'in' bevat. Mijn enige vriendje is Ciske, Ciske de rat. Een grijsbruin gedrocht van ruim een halve meter lang, staart niet inbegrepen. Ciske draagt een ouderwets bruinoranje Adidas-trainingspakje en een groene geruite pet. Ciske is geen prater. Ik ook niet, dat valt dus reuze mee. Of tegen, ik weet dat nog niet precies. Sommige zwijgers hebben graag zwijgers om zich heen, andere zwijgers verkiezen praters. Ik weet niet tot welke groep ik behoor. Het hangt er allemaal een beetje van af. Zal deze aangeklede rat verder nog een rol spelen in dit verhaal of eventueel een revival van het magisch-realisme inluiden? Neen, geen van beide,

of moet dat zijn geen van beiden? Ik ben een vragende mens. Wie ben ik? Waarom zit ik hier? En Ciske, wat doe ik met hem? Weg met die rat. Geen ongedierte in mijn cel noch in mijn verhaal en geen heropflakking van het magisch-realisme in Vlaanderen. Overmatig gebruik van het voorzetsel 'in' wijst op een hoge mate van doodsverlangen zei mijn psychiater zaliger altijd. De brave man is gestorven in een verkeersongeval. Hij werd door een indom als indiaan verkleed individu aangereden in de Ingooigemstraat te Ingooigem ter hoogte van het kantoor van ingenieur Ingelbrecht die gehuwd is met de integere Inge In 'T Ven, de dochter van de Belgisch-Indische industrieel Indira In 'T Ven. Intriest.

Ik zit nu helemaal alleen in mijn cel. Ciske is verdwenen. Moge hij ooit de vuilnisbelt of het riool van zijn dromen vinden. Ciske is weg, voorgoed. Net zomin als dokter Adriaens zal hij nog terugkeren om in dit verhaal een rol van betekenis te spelen. In deze erbarmelijke omstandigheden is dat al meer dan voldoende om een traan weg te pinken. Ik zal hem missen, Ciske, met zijn onmodieuze jaren tachtig sportoutfit en zijn gekke petje met golfembleem, twee gekruiste clubs met een balletje in het midden. Maar ook alleen is een mens niet alleen. Als kind heb ik hele gesprekken gevoerd met mezelf en ik doe het nog steeds. Of ik kruip in de huid van iemand anders, het is gratis en risicoloos. Even een voorbeeldje ter illustratie. 'Bij ons staat Jan Ceulemans, trainer van Club Brugge. Tja, Jan Ceulemans, mogen we zeggen dat het Europese liedje voor Club hier vanavond eindigt?' 'Ja, OK, ik had er meer van verwacht en ik denk ook niet dat we deze nederlaag verdienden, maar twee individuele

fouten hebben ons de das omgedaan. We moeten op een mirakel hopen volgende week, maar het zal moeilijk zijn.’ ‘Toch wel een sterke ploeg, hé, die Italianen.’

‘Als je ziet dat ze enkele van hun beste spelers op de bank zetten of thuis laten... we wisten het op voorhand, er zat zeker meer in vandaag, maar het heeft niet mogen zijn.’

‘Hoe kijkt u terug op deze Europese campagne?’

‘Ik denk dat onze doelstellingen bereikt zijn. We hebben Champions’ League gespeeld. We mikten op die derde plaats en dat is ons gelukt. Ik denk dat we mogen tevreden zijn.’

‘Alles op de competitie nu?’

‘In de competitie moeten we het nu van match tot match bekijken.’

‘Veel succes, Jan Ceulemans, toch voor de tijd dat het nog zal duren, want weet u dat u enkele speeldagen voor het einde van de competitie de plaats zal moeten ruimen voor Emilio Ferrera, die op zijn beurt halfweg volgend seizoen zal vervangen worden door Cedimir Janevski? En die wordt dan weer ingeruild voor Jacky Mathijssen.’

(Ceulemans lacht.)

‘Bent u helderziende of zo?’

‘Ja, inderdaad.’

‘Journalist, en achter uw uren helderziende?’

‘Ja, hoe raadt u het? Bent u misschien ook helderziende, Jan Ceulemans?’

(Ceulemans lacht luid en stapt weg. Einde reportage.)

Heel wat gedachten en herinneringen schieten door mijn kop, maar niet een is geschikt voor publicatie. Zal ik vertellen over die keer dat ik met de bus naar het werk reed, ‘s ochtends niet de tijd had genomen om naar het toi-

let te gaan en onderweg in mijn broek kakte?

‘Luister, Hoorne, als je iets vertelt aan de lezers, moet je het juist vertellen.’

‘Doe ik toch, Hoorne.’

‘Neen, dat doe je niet.’

‘Vertel jij het dan.’

‘Je laat uitschijnen dat je zelf met de bus reed, maar dat deed de buschauffeur. Eveneens insinueer je dat je al op de bus in je broek kakte, terwijl het eigenlijk gebeurde op weg te voet van de bushalte naar het werk. Je bent een klotenverteller.’

‘Is dat zo?’

‘Yep. Kloter dan klote.’

‘Neen, dat bedoel ik niet. Dat ik mezelf pas bevuilde na het uitstappen, weet je dat zeker?’

‘Heel zeker. Je was er al bijna toen het gebeurde. Ontdaan maakte je rechtsomkeert, niet naar de bushalte aan het station, maar naar de halte op de Grote Markt die zich iets dichterbij bevond. Onderweg liep je een collega tegen het lijf die schertste dat naar het werk wel de andere kant uit was.’

‘Ja, nu je het zegt. Het was een bloedhete dag, niet?’

‘Helaas wel, ja.’

‘En de bus zat maar voor een kwart vol.’

‘Gelukkig maar.’

‘Een gênante vertoning, maar de hele tijd hield ik de boel onder controle.’

‘Wat van jouw sluitspier niet kon gezegd worden.’

‘Godver, je was er ook bij, het is ook jouw sluitspier.’

‘Haha.’

‘Het was een accident de parcours, niet minder maar ook niet meer. En laat ons er nu over zwijgen.’

‘Jij wilde dit verhaal vertellen, niet ik. Je wilt goochelen met feiten en fictie en bedient je daarvoor van nogal slap ge-

zwets, vind ik. Dit verhaal begint serieus aan bloedarmoede te lijden.’

‘Als het ooit in boekvorm verschijnt, knippen we dit stuk eruit, OK?’

‘Ja, doen we.’

‘Ik stel voor dat we terug in onze cel zitten en een nieuw personage opvoeren.’

‘Wat voor een personage?’

‘Ik heb een leuke naam: Murat Tarmak.’

‘Een Joegoslaaf?’

‘Ja! Goed zo, jongen! Een echte bad boy die ons zal komen bevrijden.’

‘En waarom zou hij dat doen?’

‘Al schrijvende komen we dat wel te weten.’

‘Ik weet het niet. Heb je geen Deen of Zweed of zo? Ene Sven Svensson of Petri Kupiainen.’

‘Murat Tarmak lijkt mij leuker. Nemen we hem of niet?’

‘Wat wordt zijn functie in het verhaal?’

‘Functie, functie! Sinds wanneer maken wij ons druk om de functionaliteit van een personage? Hij komt, doet zijn ding en wordt weer afgevoerd, c’est simple comme bonjour.’

‘Je weet dat ik moeilijk afscheid kan nemen van personages. Ik kan nog altijd niet geloven dat die aardige mevrouw van de Dienst voor Arbeidsgeneeskunde is vermoord.’

‘En dat wij de mogelijke dader zijn, ha, hoe komen we erbij?’

‘En Ciske, wie weet loopt hij wel in zijn ongeluk.’

‘Een ongeluk rattenval genaamd, of vergif.’

‘Ach, doe niet zo cynisch. Ik wil dat dit verhaal een positieve wending neemt. Geen cynisme, geen scheldwoorden, geen slap gezeik, geen seks of geweld, iets Disney-achtigs. Kunnen

wij dat?’

‘Een sprekend hertenjong met een vlinder op zijn snoet of een kabouter met een dikke neus is snel gecreëerd.’

‘Nee, geen kabouter, beetje cliché... Zeg?’

‘Ja, wat is er.’

‘Hoe heet die kabouter ook weer in dat boek van Ingmar Heytze?’

‘Ik ben er voor niemand?’

‘Ja.’

‘Zou ik even moeten opzoeken. Dat is nu van geen tel. Allez, knopen doorhakken. Murat Tarmak, nemen of laten?’

‘Ik wil hem wel een kans geven.’

‘OK Murat Tarmak, 39 jaar, geboren in Belgrado, draagt altijd zwarte kleren. Heeft een straf uitgezeten, voor roofmoord, drugs en pooierschap. Harde jongen, maar heeft ook een zachte kant. Houdt van Disney-films, maar niet met kabouters.’

7.

Murat Tarmak haalt de cassette van Jungle Book uit de videospeler, doet een maar half geslaagde dansimitatie van Baloo de beer, trekt Bambi uit de holster en knalt door het keukenraam een willekeurige voorbijganger neer. Tegen de tijd dat er sirenes weerklinken, is Murat al onderweg naar de penitentiaire instelling waar hij zijn tweede jeugd en alle drie zijn midlifecrises beleefde. Onder zijn arm houdt hij een broodzak gekneld. Even raakt hij het noorden kwijt. Hij vraagt de weg aan een oud vrouwtje en plukt, nu ze toch het behulpzame type blijkt te zijn, haar handtas van onder haar arm en zet het op een lopen. Shit, wat zei dat besje ook weer? Rechts, dan nog eens rechts, rechtdoor, links, links,

rechts, rechts houden, flauwe bocht en dan naar links? Of was het rechts, dan nog eens rechts, rechtdoor, links, rechts, links, links houden, flauwe bocht en dan naar links? Dedju toch hé! Sinds Murat ooit van een assertieve juwelier, wiens zaak hij wilde leegroven, een mep tegen zijn rechter slaap ontving, lijdt hij aan concentratiestoornissen en amnesie. In de handtas steken een kleine geldbeugel en een grote portefeuille. In de kleine geldbeugel zit wat een mens in een kleine geldbeugel mag verwachten: kleingeld. Murat klettert het tegen de stoeprand. In de grote portefeuille zitten behalve een resem klantenkaarten, kortingsbonnen, een bonus-cd van Placebo en foto's van kinderen, kleinkinderen, achterkleinkinderen en huisdieren alleen maar twee biljetten van 5 euro. Zou je geen ongeluk begaan? Murat trekt Bambi en kijkt achter zich waar het wijf gebleven is. Nergens te bespeuren. Handtas gestolen, maar toch haar lucky day, jammer dat ze dat nooit zal beseffen. Wat heb ik ook weer onder mijn arm? Murat kijkt in de broodzak. O ja, nu weet hij het weer. Een brood. Op naar de gevangenis om mijn goede vriend Philip Hoorne te helpen ontsnappen, murmelt Murat Tarmak in een Slavisch dialect tegen zichzelf, en hij zet er flink de pas in.

8.

Ik leerde Murat Tarmak kennen op een winderige novemberavond des jaren 2004. Ik haalde een frisse neus in het park, maar aan het kraampje met de frisse neuzen hing een bordje met het opschrift 'Gesloten wegens ziekte'. Dan maar op ouderwetse wijze tussen de bomen wat heen en weer gelummeld onderwijl diep in en uit ademend. Op een betegelde vlakte voorstellende een reuzenschaakbord waar

ik echter nog nooit iemand schaak heb zien spelen, sprong een in het zwart geklede man, met een stuk of vier handtassen om zijn schouder, wild op en neer als een hyperkinetische indiaan die zich oplaadt voor de bizonjacht. Het leek alsof hij zijn voetzolen had verbrand, zozeer krijste hij in een broebeltaaltje dat alleen de slechteriken in de Kuifje-feuilletons, Filip Peeters en Rick de Leeuw spreken. Deze kerel verkeerde in grote nood, ik hoefde geen dokter, ambulancier of priester te zijn om dat te merken. Ik liep naar hem toe en vroeg of ik kon helpen. Als door een angel gestoken staakte hij zijn bokkensprongen, een angel met een verdovend goedje welteverstaan, en keek mij stomverbaasd aan, wendde daarna de blik af en tuurde naar de grond. Na enkele minuten keek hij met een glazige blik terug in mijn richting, dan wederom naar de grond. Dit tafereel herhaalde zich nog een aantal keren en net toen ik besloot mijn weg verder te zetten, kwam hij naar me toe en viel me om de nek.

‘Oe hift mij keret van klain kabooter, dank oe, dank oe,’ snikte hij.

Wie was deze gehandtaste freak die niet goed ‘spreek de Vlams’? Angstig keek ik om me heen om te zien of er nog meer mensen in het park rondliepen, die mij eventueel ter hulp zouden komen snellen in het geval deze weirdo iets onkoosjer met me voorhad. Dit psychiatrische geval boezemde me allerminst vertrouwen in. Ik mijd omgang met gekken, gewone mensen zijn mij al meer dan gek genoeg.

‘Oe hift mij keret van klain kabooter, dank oe, dank oe,’ snikte hij nogmaals en hij schudde mijn hand als was het de zwengel van een steekpomp.

Ik rukte me los, nam zijn hoofd tussen mijn handen en drukte het stevig tegen mijn schouder. Ik kan als het echt

moet erg pathetisch uit de hoek komen. De man was net even groot als ik en had hetzelfde halflange lichtjes krullend haar, waar mijn vrouwelijke fans zonder onderscheid van leeftijd, religie of politieke kleur zo dol op zijn. Zachtjes tapte ik op zijn rug. Eindelijk kon ik de zinnnetjes debiteren die ik al zo vaak in Amerikaanse films heb gehoord en die enkel in dit soort situaties kunnen gebezigd worden.

‘It’s allright... everything’s gonna be just fine,’ waarbij het woordje just langgerekt en nasaal dient te worden uitgesproken en het woord fine een kort, krachtig, vastberaden doch goedmoedig orgelpunt behoort te zijn.

‘Dank oe, dank oe, dank oe zir, oe zijn zir goet mens.’

Dit kon wel volstaan qua dankbetuiging. Deze knakker moest niet overdrijven.

‘Not at all,’ antwoordde ik, wat in de gegeven omstandigheden nogal silly klonk.

Na de man enkele gerichte vragen gesteld te hebben, werd me duidelijk dat ik hier te maken had met wat in het medische standaardwerk ‘Medische Standaardwerk’ van de Duitse neuropsychiater Friedrich Hrubesch wordt omschreven als dwarfofobie, angst voor echte of ingebeelde kleine wezentjes als daar zijn kabouters, dwergen, gnomen en Vera Dua. Dwarfofobie is een aandoening zo zeldzaam dat er bijna nergens informatie over te vinden is. In de volksmond wordt dwarfofobie ook wel eens smurfenhaat genoemd, hoewel die term de lading absoluut niet dekt, want met haat in de strikte betekenis van het woord heeft dwarfofobie niks te maken, veeleer met angst. Die hele verrekte volksmond zou dan ook beter haar... euh... mond houden. Dr. Hrubesch is ook de uitvinder van de angst voor

grijze Opel Vectra's en het floppydrivefetisjisme, een seksuele afwijking waarbij de patiënt, veelal van de mannelijke kunne, zijn geslachtsdelen in de floppydrive van een computer probeert te wurmen met bevrediging als doel. In de handel bestaat er efficiënte medicatie ter genezing van dwarfobie. Omdat Murat niet kon genieten van het Belgische sociale zekerheidsstelsel, kocht ik die voor hem aan, en zo werden we dikke vrienden. We gingen samen naar het voet-, basket-, volley-, korf-, honk-, base-, soft-, kerst-, sneeuw-, gehakt- en boekenbal, maar nooit naar het dwergwerpen. Murat bleef om gezondheidsredenen beter uit de buurt van kleine mensen. Bij de aanvang of het einde van de schooluren voorbij een kleuterklasje rijden of in de auto een cd van Prince afspelen waren al tamelijk riskante ondernemingen. Murats lievelingssong is, hoe kan het anders, Short people van Randy Newman. Short people have no reason to live. Hij zong het altijd uit volle borst mee, jammer van dat Slavische accent. Zijn meest gehate lied is Comment ça va van The Shorts. Het is goed dat vrienden van elkaar weten waar ze het meest van houden en wat ze het meest verafschuwen.

Murat vergezelde me naar literaire lezingen. Toen ik in de herfst van 2005 te gast was als Dichter aan Huis in Den Haag, schuimde Murat de Haagse straten en pleinen af op zoek naar een publiekje voor mij. Daarbij wist hij een trosje uitgelaten poëziefhebbers dat gezwind op weg bleek te zijn naar het optreden van Tom Lanoye, met enige hulp van Bambi te overreden om hun koers bij te sturen richting Willemstraat 116 alwaar 'de vandazdieze Vloamze diegter Philip Hoorne' zoude voorlezen uit eigen werk. Ik keek nogal raar op toen het zootje ongeregeld eraan kwam, ze

mochten hun armen nu wel laten zakken. En Murat moest ook niet overdrijven. Tom Lanoye nog aan toe, hoe laag kunnen mensen vallen? Een stelletje janetten, te zien aan hun slecht geverfde kapsels, het kontgewiebel en de roze overhemden? Maar ze waren welkom.

U gelooft mij niet, hé? Wel, op het einde van die drukke maar bijzonder gezellige zondagmiddag liet Murat zich door de fotografe van dienst gewillig fotograferen aan de voordeur van het nederige doch warme stulpje van mijn gastheer-voor-één-dag, de ook zonder Bambi tegen zijn hoofd heel aardige Michael Goldan, net als Murat een kerel met Oost-Europees bloed, wat een bandje schiep.

Dit kan volstaan als duiding bij mijn relatie met Murat Tarmak. Terug naar Murat die met een brood onder zijn arm naar mij op weg is. Hèhè, wat spannend, zo spannend dat ik de hele tijd naar het toilet moet voor een kleine plas. In 2009, meer bepaald op 27 november, mijn verjaardag, heb ik een afspraak met een uroloog voor een prostaat-onderzoek. Onder de 45 is er geen enkel risico, zegt hij. Ik ben van zijn actie op de hoogte, Murat bedoel ik, niet de geneesheer-specialist die zich over enkele jaren aan mijn prostaat zal wijden. Hoewel, dat ook, want de afspraak ligt vast, maar wat hij met mij zal uitvreten weet ik niet. Wat ik wel weet is dat Murat mij vroeg of laat uit mijn hachelijke situatie zal halen, want enkele dagen geleden waaide een samengevouwen papiertje mijn cel binnen. Daar stond op te lezen: 1/2 kg tomaten, 1 fles oleifolie, tantepasta, 1 fles ajax limoen allesreiner, 3 groot zak koogels. Een kwartiertje later liep Murat de supermarkt binnen met het briefje 'Ik kom je bevrijt met broot.' in zijn handen. Nog eens een kwartiertje later was het misverstand uit de wereld geholpen. Murat wierp het kattedelletje dat voor mij was bestemd door de tralies van mijn cel en ik gooide het boodschappenlijstje terug naar buiten, niet zonder eerst de taalfouten te hebben gecorrigeerd en het woord ajax door feijenoord te hebben vervangen. Yep, niettegenstaande al het leed huisde in mij nog steeds een flinke portie humor.

9.

Enkele dagen later vind ik tussen mijn post het handboek Ontsnappen voor beginners - gelukkig in een discrete om-
slag - en een lang bruin brood - heel wat minder discreet

verpakt in een ordinaire broodzak van bakkerij Kramikske. De keerzijde van de zak vermeldt de slogan ‘Haal meer uit uw brood!’ Belachelijke quote, maar in mijn situatie bijzonder toepasselijk. Ik haal het brood uit de zak, maak met mijn hand een holletje in de zijkant, moet ineens kakken, kak, veeg mijn gat af met enkele pagina’s die ik uit Ontsnappen voor beginners scheur en was mijn handen. Vervolgens graaf ik verder in het brood en al gauw voel ik wat ik er hoop te voelen: een hard en solide voorwerp. Ik werp een blik op mijn getraliede venster. Als ik er de twee middelste spijlen uithaal, ben ik zo de pijp uit. Vier maal vijlen dus, maar niet te onstuimig, zo weinig mogelijk vijlsel produceren. En als de eerste staaf los is, die dan voorzichtig met kauwgom provisorisch terugplaatsen tot de tweede ook los komt. Klein probleem: het venster bevindt zich hoger dan mijn armen reiken kunnen. Daar heb ik wat op gevonden. Als ik de lattenbodem van mijn bed schuin tegen de muur opstel, kan ik die als ladder gebruiken. Mijn voetpunten passen precies in de openingen tussen de latten. O, wat ben ik toch een slimmerd. Vroeger op school noemden mijn vrienden mij Het Brein, mijn meisjesvrienden noemden mij Het Knappe Brein, de juf biologie noemde mij Het Superknappe Brein. Als wederdienst noemde ik haar Superknappe Juf, want dat was ze ook.

‘Ga zitten, Superknappe Brein, ken je de leerstof?’

‘Ik denk het wel, Superknappe Juf, ik heb gisteravond lang gestudeerd.’

‘Goed zo, hopelijk zal dat zo meteen blijken, Superknappe Brein.’

‘Ik hoop het ook, Superknappe Juf.’

‘Eerste vraag: hoe noemen we het kleintje van een koe,

Superknappe Brein?

‘Kalf, Superknappe Juf.’

‘Uitstekend, Superknappe Brein! Aangezien je alle vragen correct hebt beantwoordt, kan ik niet anders dan jou het maximum van de punten geven. Had je verwacht dat het zo vlot zou gaan?’

‘Ik had een goed voorgevoel, Superknappe Juf. Het is altijd prettig als hard studeren ook loont.’

‘Zo is het maar net, Superknappe Brein, veel succes nog met de andere examens.’

‘Dank je wel, Superknappe Juf, mag ik jou een prettige vakantie toewensen?’

‘Of die prettig wordt of niet, Superknappe Brein, hangt natuurlijk af van het aantal keren dat ik jou zal zien.’

‘Ik begrijp het, Superknappe Juf, zullen we morgenavond afspreken in het gemeentepark, bij de derde beuk links?’

‘Vanavond, Superknappe Brein?’

‘OK, Superknappe Juf.’

‘En tussen haakjes, het zijn geen beuken maar eiken. Heb je in de les over de loofbomen niet goed opgelet, Superknappe Brein?’

‘Toch wel, maar ik word altijd zo hevig afgeleid door jouw immense schoonheid, Superknappe Juf.’

‘Maar dat het kleintje van een koe kalf heet wist je, Superknappe Brein. Was ik in de les over de zoogdieren dan niet mooi?’

‘Toch wel, Superknappe Juf, maar het stuk over de zoogdieren heb ik extra goed ingestudeerd.’

‘Je hebt warempel een beetje geluk gehad met deze proef, heb ik de indruk, Superknappe Brein.’

‘Ja, misschien toch wel een beetje, Superknappe Juf.’

‘Welk examen heb je morgen, Superknappe Brein?’

‘Chemie, Superknappe Juf.’

‘Van mevrouw Pieters, Superknappe Brein?’

‘Ja, Superknappe Juf.’

‘Wat vind je van haar, Superknappe Brein?’

‘Ze legt het soms wat moeilijk uit, Superknappe Juf.’

‘Ik bedoel haar uiterlijk, Superknappe Brein.’

‘Pfff, Miss België zal ze nooit worden. Mits enige plastische chirurgie kan ze misschien ooit nog tweede eredame worden van Miss Stationsbuurt, Superknappe Juf.’

‘Haha, da’s een goeie, Superknappe Brein.’

‘Een vleugje humor is belangrijk, niet, Superknappe Juf?’

‘Humor is alleen belangrijk als die uit jouw mond komt, Superknappe Brein.’

Ik glimlach en sla verlegen mijn ogen neer.

‘Zou ik mevrouw Pieters mogen omschrijven als een slachtrijpe struisvogel met klompvoeten en een nijlpaardbakkes, Superknappe Brein?’

‘U neemt mij de woorden uit de mond, Superknappe Juf.’

‘Ze loopt heel hoog met je op, Superknappe Brein, ze noemde jou gisteren tijdens de lerarenvergadering haar beste leerling. Hoe komt dat?’

‘Ik word op geen enkel moment door haar afgeleid, of het zou door haar weezinwekkende verschijning moeten zijn, Superknappe Juf.’

‘Correct antwoord, Superknappe Brein. Ik geef je bovenop jouw 100% nog enkele bonuspunten die je mag overdragen naar volgend schooljaar. We zien elkaar terug in september, neem ik aan?’

‘Nee, vanavond al onder de derde beuk, euh sorry, eik, Superknappe Juf.’

‘O, zeg dat nog een keer, Superknappe Brein.’

‘Nee, vanavond al onder de derde beuk, euh sorry, eik,

Superknappe Juf.’

‘O, o, ik houd het niet meer. Ga nu, Superknappe Brein, voor ik mij van seksuele extase arbeidsongeschikt moet melden. Wees voorzichtig! Derde eik. Zal ik jouw naam alvast in de schors krassen.’

‘Hebben we niet geleerd dat in bomen kerven stout is, Superknappe Juf?’

‘Stout is my middle name als ik aan jou denk, Superknappe Brein. Alle eiken wil ik eigenhandig kappen voor één oogopslag van jou.’

‘En voor twee oogopslagen, Superknappe Juf?’

‘Het regenwoud, Superknappe Brein.’

Toen klopte er iemand op de deur.

10.

Het was Superdomme Directeur, die mij altijd ’t Klootzakske noemde. Dat laatste deed hij niet ongestraft. Don’t mess with the brain. Samen met Sandra Vanhulle, een klasgenote die hij altijd aansprak met Stomme Trut, zette ik een val voor hem op waar hij met open ogen in liep. Om een lang verhaal niet eens te laten aanvangen: de man werd veroordeeld tot een langdurige celstraf wegens zedendelicten. Een week voor hij zou vrijkomen verhing hij zich in zijn cel, die zich hier iets verderop in de gang bevindt. Waarom toch, jemieerde zijn familie, hij moest nog maar één weekje zitten, waarom toch, hij zou vrijkomen. Wel, was dat dan niet duidelijk misschien? Met al uw hersenkrakers, quiz- en levensvragen, wendt u tot Het Brein! De directeur verhing zich omdat de schande en de schaamte na zijn vrijlating te zwaar zouden wegen, tiens! Is dat nu zo moeilijk? Soms heb ik de indruk dat mensen vra-

gen stellen om hun domheid te etaleren. Is domheid een nieuwe rage of zo? Is het een nieuwe academische studierichting? Kan je koning van België worden op grond van domheid? Oeps, ongelukkig voorbeeld, dat laatste.

Voorzichtig, zonder het brood al te zeer te verkruimelen, peuter ik de vijl eruit. Ze voelt hard, maar vreemd genoeg ook glad en rond aan. Het is jaren geleden dat ik nog een vijl heb gebruikt. Had ik nu maar het handboek Vijlen voor beginners. Waar heeft een schrijver in godsnaam een vijl voor nodig? Om de scherpe kantjes van zijn teksten te vijlen? Vergeet het maar! In mijn schrijfsels durf ik alles zeggen. Een voorbeeldje? Vooruit dan maar. Hugo Claus is een demente en impotente kuttenkop die onder een valse naam ophemelende recensies schreef over zijn eigen werk. Nog eentje? Johan Museeuw is een opgefokt Duracell-konijn met een piepstemmeke en een gat als een olifant! En een kuttenkop! Maar hij schreef geen recensies over zijn eigen werk, dat pleit dan weer in zijn voordeel. Nog niet overtuigd? Allez, nog eentje, kort en krachtig: Justine Henin heeft geen tetten! Voilà! Vijlen aan mijn teksten? Ammehoela. Maar ze kan wel aardig tegen een balletje meppen. Ik ben een grote fan van Justine Henin. Haar tennisspel is pure kunst. De gekruiste backhand van Justine Henin, daar kan ik uren naar kijken. Ik heb zo'n tweehonderdtal van die backhands op een dvd-schijfje staan, allemaal na elkaar, en als ik mij verveel, dan bekijk ik die. Druilerige zondagnamiddag, honderden boeken in de kast maar niet een dat mij weet te boeien, shit op alle tv-kanalen, geen goesting om eindelijk eens dat ultieme supergedicht te schrijven, want na de top wacht slechts de afgrond... wel, dan gaat Justine's Gekruiste Backhands in de dvd-speler. Of Justine's Backhands Langs De Lijn. Of

Justine's Passeerslagen (forehand). Of Justine's Dropshots. Of Justine's Lobballen. Of Justine's Aces. Of Justine's Unforced Errors, want ook in slechte tijden blijf ik een fan. Maar meestal kies ik voor de gekruiste backhands. Hopla, enkele drukken op de zapper en daar slaat Sjarapova al vertwijfeld haar gelakte klauwen ten hemel. Dementieva grijpt wanhopig naar haar zonneklepje. Lindsay Davenport zet haar poten in haar zij en staart als een autistische zeeke in het publiek. Amélie Mauresmo doet een ongewilde maar zeer geslaagde Arnold Schwarzenegger-imitatie, Martina Hingis' pruillip sleept haast over de court, Kim spreidt zich zo wijd dat ik er pijn van krijg aan mijn scrotum. Serena zit plat op haar gat op de baseline met in haar ene hand een Big Mac en in de andere een enorme beker Häagen-Dasz roomijs. En dat is allemaal het werk van dat frêle Waalse meisje met een cupmaat zo klein dat ze nog moet worden uitgevonden: triple A of dubbel nul of iets in die trant.

Daar glipt de vijl uit het brood, maar in mijn handen houd ik ineens een schoenlepel vast. Een schoenlepel? Ja, een schoenlepel! Murat, idioot! Wat moet ik met een schoenlepel? Godverdegodverdegodver! Waar zat God met zijn gedachten toen hij de Joegoslaven schiep? Heeft hij hun koppen gevuld met dode kwallen in plaats van met hersenen? Ik gooi de schoentrekker keihard op de grond. Er springt een brokje af. Ik raap hem snel weer op. Wie weet heeft hij eigenschappen die ik op het eerste zicht niet zag of vermoedde: een zaagblad aan één zijde, of misschien is hij wel hol vanbinnen en steekt in die holte een piepklein vijltje. Ik bepotel het voorwerp aan alle kanten, schud ermee, krab eraan, bijt erin, maar wat zou het... dit is een ordinaire schoenlepel zonder snuffes. Ik zucht en huil een

beetje. Had ik nu maar het handboek Hoe maak ik van een schoenlepel een vijl?

11.

Stilaan wil ik een einde breien aan dit verhaal. Het laten doodbloeden. Geen climax. Niet spurten, maar onderweg op kousenbanden stilletjes wegrijden, dat is mijn tactiek. Je zou ervan opkijken wat je allemaal met een schoenlepel kan doen: je schoenen aantrekken, hem in je mond steken en aaaaa zeggen, hem in je mond steken en ooooo zeggen, hem als drumstick gebruiken om er een wijsje mee te roffelen. Laten we stilaan afronden. Eerst nog even recapituleren. Wat een onschuldig door mijn werkgever ingericht medisch onderzoek moest worden, eindigde in de gevangenis. Voilà, in één zin laat het zich samenvatten, net als het leven zelve: ik word geboren en ik ga dood. Zo eenvoudig is het allemaal. Ik ben geen nihilist, weet zelfs niet wat het betekent. Ik durf te wedden: aanhanger van het nihilisme. Ik lees in literaire teksten soms de woorden modernisme en postmodernisme. Weten jullie dat ik geen flauw benul heb wat dat precies is? Mensen bazelen maar wat, dat is het hele eieren eten. Je mag zeggen van Duran Duran wat je wil, maar Electric Barbarella is één van de mooiste pop-songs aller tijden. Na ongeveer 2 minuten en 40 seconden komt in dat liedje een ongelooflijk schitterende passage, of zeggen ze dat niet van een lied, passage? Als je eenmaal getoond hebt dat je het kunt, hoeft je niks meer te bewijzen. Ik heb Vogeltje geschreven, en Slotpleidooi en Wanneer eten we nog eens aardappelpuree?, drie van de mooiste gedichten in de Nederlandse poëzie - al is dat laatste nog ongepubliceerd - zodus, wat zou ik mij nog uitsloven? Ik heb

Justine Henin's éénhandige backhand gezien, verschillende keren zelfs, wat moet er nog meer zijn? Zand? Moet er nog zand zijn? Absoluut niet, ik heb geen zand nodig. Stop uw zand maar waar het zonlicht nooit schijnt. Vandaag is het Pasen en ik zit hier in mijn cel een beetje in mezelf te mijmeren. Uit mezelf mijmeren zou nogal silly zijn. Buiten kriekt de lente en iets verder framboost de zomer en nog een beetje verder aardbeit de winter. De seizoenen en ik zijn geen beste maatjes, elk jaar datzelfde liedje, vervelend, jong, vervelend! Ik hoop dat ik geen honderd word, maar dat is weinig waarschijnlijk. 99 is een prima leeftijd om te sterven, vraag dat maar aan... ja, aan wie eigenlijk? In de verte weerklinkt het geroep van kinderen, het getoeter van auto's, het geroekoekoe van duiven. Ik voel daar geen enkele gedachte of emotie bij. Kan een mens gedachten voelen? Ik denk van niet. Dziejeez, dit wordt wel een heel belabberd einde. Het gevangenisregime is niet goed voor mijn taalknobbel. Ik ben hier dan ook de enige Nederlandssprekende gedetineerde. Wie denkt dat de volgende zin zal luiden: 'In geen tijd leerde ik hier vloeiend Turks en Marokkaans,' heeft het verkeerd voor. En mij dan van racisme beschuldigen zeker? Hoorne schrijft blablabla dat de Belgische gevangenen blablabla vol allochtonen zitten blablabla. Niet met mij zulle. De reden dat ik na zoveel weken in het cachot nog geen Turks en Marokkaans spreek is dat ik die gasten geen ene keer heb aangesproken en zij mij niet. We moeten elkaar niet. Ieder zijn speeltuin. Ik hoorde daarnet de cipers bezig over een jongen die in het Brusselse Centraal Station door twee Afrikanen is omgebracht. Met vijf messteken. Omdat hij zijn mp3-speler niet wilde afgeven. Afrikanen? No way, dacht ik meteen. Afrikanen doen zoiets niet. Polen zijn het, je zal wel zien,

Polen of Luxemburgers. De jongen werd neergestoken op een weekdag, om vier uur 's middags, temidden van honderden pendelaars die maar aan één ding dachten: hun trein halen. Waarom? Om naar hun lelijke huis in een lelijke stad te sporen om er een lelijke dag af te sluiten in het gezelschap van hun lelijke vrouw (man) en hun lelijke kinderen. Goed dat ik hier zit, denk ik dan. En dat er vandaag geen verkiezingen zijn. En dat ik geen mp3-speler heb. Wie wind zaait zal storm oogsten. En wie storm eet zal veel scheten laten. Ik ben moe. Ik ga op mijn brits liggen en sluit mijn ogen. En Jantje, wat zoude gij graag doen voor uwen verjaardag? Welke vriendjes gaat ge uitnodigen? Geen, mama, ik zal mij de hele dag opsluiten in mijn kamer, ik wil niemand zien. Maar jongen toch! Ja, mama, alstublieft, mama, ik zou dat heel graag doen, mama. It's my party and I cry if I want to. Dat zegt Jantje niet, want hij is te jong om zijn gesprekken of gedachten al met Engelse quotes te doorspekken. Het is een liedje van enkele decennia geleden. It's my party and I cry if I want to. Een schoon liedje was dat.

Iemand morrelt aan mijn celdeur. Ik ga rechtop zitten. De deur slaat open. In het deurgat staat Marcel, de cipier met de twee neuzen.

'Je mag naar huis.'

'Waarom?' vraag ik.

'Allez, snel,' zegt hij, terwijl hij in een van zijn neuzen peutert, 'je bent vrij.'

'Godver, Marcel, ge hebt mij wakker gemaakt, 'k was net aan het indommelen.' Ik ga weer liggen, Marcel verbouwereerd in de deuropening achterlatend. Jantje zit in zijn kamer. Van zijn ene oma krijgt hij een gsm en van de

andere een mp3-speler, maar Jantje wil niet naar beneden komen. Papa staat beneden aan de trap te tieren dat hij nu meteen moet komen of dat het zijn beste keer niet zal zijn. Jantje hoort het en glimlacht. Hij voelt zich het centrale personage in een mop die begint met Jantje. De deur van zijn kamer is op slot.

COLOFON

Philip Hoorne (Kortrijk, 1964) is dichter, schrijver, criticus en publicist. Hij is de poëzierecensent van Knack, medewerker van Awater, Poëziekrant en wielertijdschrift De Muur. Tevens oprichter van de website Poëzierapport.

Eerder publiceerde hij de dichtbundels Niets met jou (2002), Inbreng nihil (2004) en Het ei in mezelf (2005). Het vlees is haar is zijn prozadebuut.

Deze bundel is gezet in de Century en gedrukt op 90 grams romandruk.

Druk- en bindwerk: Koninklijke Wöhrmann, Zutphen
Omslag: Aad Bijloo, Den Haag

ISBN: 978 90 76982 44 1
NUR: 303

1^e druk, september, 2007

© Teksten: Philip Hoorne, Wevelgem
© Uitgave: Uitgeverij Liverse, Dordrecht

Deze uitgave is te koop bij de betere boekhandel of via onze website - www.liverse.nl

